

ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK KURULDU

“Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin”

SİYASİ DEKLARASYON VE ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK İLKELERİSİYASİ DEKLARASYON VE ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK İLKELERİ

Sunum:

Birleşik Maoist Uluslararası Konferansa (BMUK) katılan Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler olarak büyük Lenin tarafından kurulan Üçüncü Enternasyonalin izinde ve Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) en iyi geleneklerine

bağlı kalarak üç büyük ve yenilmez şanlı kırmızı bayrağın altında inşa edilmiş yeni bir uluslararası Maoist örgüt oluşturmak için önemli ve tarihsel kararlar aldığımızı, büyük bir coşkuyla enternasyonal proletarya ve dünyanın ezilen halklarına ilan ediyoruz: Birleşerek yükselteceğimiz üç temel şiarımız şunlardır: **MAOİZM, REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE ve PROLETER DÜNYA DEVRİMİ.**

Derin komünist inançla, burada yeniden bir araya gelen parti ve örgütler olarak, Birleşik Maoist Uluslararası Konferansın kararlarını yerine getirme, uluslararası proletaryanın yüce ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizmi savunma ve uygulama konusundaki kararlılığımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

Bu, Maoizm dünya devriminin tek ve belirleyici rehberi olarak kabul etmenin, proletaryanın, ezilen ulusların ve dünya halklarının komünizme doğru yürüyüşünün ve zaferi gerçekleştirmenin garantisi olan kırmızı bayrağı dalgalandırmak için verilen zorlu mücadelede kararlılığımızı ifade etmektedir.

Marksist-Leninist-Maoist komünist parti ve örgütlerin 1. Birleşik Maoist Uluslararası Konferansı tarihsel bir aşkınlığa ve derin bir stratejik içeriğe sahiptir. Bu, proleter dünya devriminin yeni büyük dalgasına tekabül eden görkemli bir görevdir.

Ateşli bir coşkuyla, sınıf iyimserliğiyle dolup taşarak ve derin bir inançla kırmızı sloganı yükseltiyoruz:

1. Birleşik Maoist Enternasyonal Konferansı bir temeldir ve komünistlerin Uluslararası Komünist Hareket içinde yeniden birleşmesine doğru güçlü bir inançla ilerlemektedir. Bu Marksizm-Leninizm-Maoizmin ve yenilmez Halk Savaşının solmaz bayrağını yükselten bir savaş makinesidir!

SİYASİ DEKLARASYON VE ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK İLKELERİ

1. Giriş

Komünizm tarihin amansız hedefidir, insanlık ona doğru yürümektedir ve bu kaçınılmaz hedefe, bugüne kadar karşılaştığımız tüm iniş ve çıkışlara rağmen ulaşılabacaktır.

Komünistler, başat görevleri olan komünizme ulaşmak amacıyla, bir parçası oldukları Proleter Dünya Devriminin hizmetinde, iktidarı fethetmek üzere devrim yapmak için Marksist-Leninist-Maoist Komünist Partiler halinde her ülkenin kendi somut koşuluna hâkim olmak ve kendilerini geliştirmek zorundadırlar. 1917'de Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile açılan, içinde olmaya devam ettiğimiz yeni çağda proleter devrim için komünist bir partinin varlığı belirleyicidir. Marksist-Leninist-Maoist bir komünist parti olmaksızın devrim gerçekleştirilemez, Yeni İktidar fethedilemez ve savunulamaz.

Uluslararası Komünist Hareket uluslararası proletaryanın öncüsüdür. Uluslararası Komünist Hareket (UKH) için başat sorun hâlâ güçlerin dağınıklığıdır ve ana tehlike revizyonizmdir. UKH'nin birliği Marksizme – bugün Marksizm-Leninizm-Maoizme – dayanır ve onun her ülkedeki somut devrim pratiğine ve dünya devrimi sürecine uygulanması temeli ve rehberliği üzerine inşa edilmiştir.

Başkan Mao bize şöyle demişti: *“Uluslararası komünist hareketin tarihi bize proleter birliğin oportünizme, revizyonizme ve bölücülüğe karşı mücadele içinde sağlamlaştığını ve geliştiğini göstermektedir.”* Mevcut dağılma, SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki kapitalist restorasyonla birlikte ortaya çıkmış ve Peru'da sağ oportünist çizginin – revizyonist ve kapitülasyonist – (ROL R&C), Nepal'de revizyonist “Prachandizm” ihanetinin ve Devrimci Enternasyonalist Hareket'te (DEH) “Avakyancı” tasfiyeci revizyonizmin ortaya çıkmasıyla ve farklı parti ve örgütlerdeki yeni revizyonizmin diğer tezahürleriyle daha da kötüleşmiştir. Bölünmecilik ve bunu izleyen dağılma, yeni revizyonizmin proleter hareket içinde Marksizmin temel ilkelerine ihanetinin sonucudur.

Marksizm ve revizyonizm arasındaki mevcut ayrım çizgisi şunlardan oluşmaktadır:

- 1) Maoizmi Marksizmin üçüncü, yeni ve yüksek aşaması olarak kabul etmek ya da etmemek; revizyonizm ve her türden oportünizmle mücadele etmek gerekliliği,
- 2) Her bir ülkede devrim yapmak için devrimci şiddetin her şeye kadir olduğunu kabul etmek ya da etmemek,
- 3) Eski devlet aygıtının yıkılması ve burjuva diktatörlüğünün yerini proletarya diktatörlüğünün alması gerekliliğini kabul etmek ya da etmemek,
- 4) Proletaryanın devrimci partisinin gerekliliğini kabul etmek ya da etmemek,
- 5) Proleter enternasyonalizminin gerekliliğini kabul etmek ya da etmemek.

UKH, revizyonizmle ve her türden oportünizmle amansızca ve emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı mücadeleden ayrılamaz bir şekilde mücadele etmeden yeniden birleşme yolunda tek bir adım bile atamaz. Bu nedenle kendimizi, kıvılcık proleter çizgiyi formüle etmek ve savunmak ve diğer proleter olmayan çizgilerle mücadele etmek, başka bir deyişle partiyi kıvılcık tutmak için belirleyici olan **“partinin gelişimi için itici güç olarak iki çizgi mücadelesi”** ilkesine dayandırıyoruz.

Geçen yüzyılın '90'lı yıllarının başında – esas olarak Yankee (ABD) emperyalizmi tarafından – başlatılan genel karşı devrimci saldırı, Halk Savaşları, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve proletarya ve ezilen dünya halkları tarafından geliştirilen mücadeleler aracılığıyla Marksist-Leninist-Maoist devrimci karşı saldırı tarafından yenilgiye uğratılmaktadır. Hindistan, Peru, Türkiye ve Filipinler'deki kahramanca Halk Savaşlarını ve silahlı ulusal kurtuluş mücadelelerini selamlıyoruz.

Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında sınıf mücadelesi,

emperyalizmin genel krizinin yarattığı zemin ve Başkan Mao'nun proletaryanın kesin yenilgisi olmaz mantığına[1] göre işlemektedir. Dolayısıyla, SSCB'deki (1956) ve Çin'deki (1976) kapitalist restorasyonlar, uluslararası proletaryanın nihai olarak İktidara oturma devrimci yürüyüşünü durduramaz. Bu yenilgiler yalnızca, devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişkinin gelişimindeki olası restorasyonları önlemek için dersler çıkardığımız anlardır. Dünyanın üçte birinden fazlasında sosyalizmin inşasını başlatan birkaç on yıllık proletarya diktatörlüğü, insanlık tarihinde kitleler için daha önce hiç ulaşılmamış en büyük toplumsal dönüşümleri ve kazanımları yarattı.

Sosyal-emperyalist SSCB'nin '90'lı yılların başında sona ermesi Marksizmin yenilgisini ya da sosyalizmin başarısızlığını değil, çürüyen revizyonizmin ve sosyal-emperyalizmin iflasını temsil ediyordu. Marksizm – bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm – tüm insanlık tarihinin en eksiksiz, en ilerici ve en rasyonel doktrinidir; yeniyi temsil eder, çünkü tarihteki en ileri sınıfın, proletaryanın dünya görüşü ve ideolojisidir; o, kapitalizmin ve dolayısıyla tüm sınıflı toplumun mezar kazıcısı olma tarihsel rolünün bilincinde olan sınıfın ideolojisidir. Maoizm, tüm çökmüş ve köhnemiş burjuva ideolojilerine ve onun revizyonist sapmalarına karşı çıkar.

1848'de Komünist Parti Manifestosu'ndan başlayarak 170 yılı aşkın bir süre boyunca, proletarya ideolojisi sınıf mücadelesinin cadı kazanında üç aşamada ortaya çıkmış ve gelişmiştir: 1) Marksizm, 2) Marksizm-Leninizm ve 3) Marksizm-Leninizm-Maoizm. Maoizm uluslararası proletaryanın yüce bilimsel ideolojisidir. Yücedir çünkü doğrudur; Marksizmin üçüncü, yeni ve daha yüksek aşamasıdır; savunduğumuz ve başta uyguladığımız, savunduğumuz ve yükselttiğimiz mevcut Marksizmdir.

Peru'daki ROL'ün (Sağ Oportünist Çizgi) yeni revizyonizmi, sözde "Prachandaizm" ve "Avakyancılık" vb.leri uluslararası proleter hareket içerisinde genel karşı-devrimci saldırınının

bir parçası olarak, Proleter Dünya Devrimini engellemeye çalışan anti-Maoist karşı-akımlar olarak hareket etmektedirler. Yeni revizyonizm Marksizmi, partiyi, sosyalizmi ve proletarya diktatörlüğünü yadsımaktadır. Bununla birlikte, saldırıları odak noktası Maoizmin temel ve ayrılmaz bir parçası olarak Halk Savaşının yadsınmasında yoğunlaşmaktadır.

Maoizmin temeli İktidardır. Başka bir deyişle proletaryanın iktidarı, proletarya diktatörlüğünün iktidarı, Komünist Parti önderliğinde silahlı bir güce dayanan iktidar. Özellikle de 1) Demokratik devrimde proletarya önderliği altında iktidar, 2) Sosyalist devrimde ve buna müteakip kültürel devrimlerde proletarya diktatörlüğünde iktidar, 3) Komünist Parti önderliğinde silahlı güce dayanan, Halk Savaşı yoluyla fethedilen ve savunulan iktidar.

Başkan Mao dünya devriminin strateji ve taktiklerini belirlemiştir. Dünya devriminin gelişimi dünya emperyalist savaşının önlenmesinde başattır ve -eğer başlarsa- biz komünistler buna dünya devrimci savaşıyla karşı koymalıyız. Bu da Asya, Afrika, Latin Amerika ve hatta Avrupa'daki ezilen uluslara karşı emperyalist saldırı savaşlarına karşı Halk Savaşına önderlik etmemizi gerektirmektedir. Emperyalist saldırganlık olmasa dahi, emperyalizmi ve gericiliği yeryüzünden silip süpüreceğimiz dünya devrimine doğru ilerleyene kadar ülkelere ve kıtalara ulaşarak devrim yapmak için Halk Savaşına önderlik etmeliyiz. Böylece devrimci savaş yoluyla dünya devrimini gerçekleştirebiliriz. Bu sürecin temelini ise ezilen uluslardaki mücadele oluşturur.

Dolayısıyla Maoizmin temel yönü İktidardır. Sınıf için Halk Savaşı ve İktidar Maoizmin – proletaryanın siyasi ve askeri anlayışının – temel ve ayrılmaz bir parçasıdır: Komünist Parti önderliğindeki silahlı güç tarafından fethedilen ve savunulan iktidar.

Devrimci Savaş, Halk Savaşı, devrimin temel sorunlarının çözülmesi için üstün mücadele biçimidir; toplumu sınıf ve halk

lehine dönüştürmek için siyasi stratejiye (iktidarın fethi) karşılık gelen bir askeri stratejidir; mücadelenin başat biçimidir ve Halk Ordusu da (2) onun başat örgütlenme biçimidir. Bu ordu savaşıyor, kitleleri harekete geçiren ve üreten yeni bir tür ordudur. Halk Savaşı, Yeni İktidar'ı fethetmek ve savunmak için Komünist Parti önderliğinde halk tarafından yönetilen kitlelerin savaşıdır.

Halk Savaşını yürütmek için dört temel sorunu akılda tutmak gerekir: 1) Proletarya ideolojisinin (Marksizm-Leninizm-Maoizmin) ister ezilen ülkeler ister emperyalist ülkeler olsun, her bir ülkedeki somut pratiğe ve devrimin özelliklerine uygulanması, 2) Komünist Partinin Halk Savaşına önderlik etmesi gerekliliği, 3) İzlenecek yol için siyasi stratejinin belirlenmesi, 4) Üs bölgeleri. Üs bölgelerinde oluşturulan Yeni İktidar ya da Cephe-Yeni Devlet, Halk Savaşının çekirdeğidir.

Üs bölgelerini kurmak için Başkan Mao üç temel gereklilik belirlemiştir: 1) Silahlı kuvvetlere sahip olmak, 2) Düşmanı yenmek, 3) Kitleleri harekete geçirmek. Yani düşmanın canlı güçlerini yok etmek için gerilla savaşını geliştirmek, böylece yeni iktidarı kurmak, inşa etmek ve savunmak için bir iktidar boşluğu yaratmak – eski toplumsal üretim ilişkilerini yok etmek ve yenilerini inşa etmek. Buradan itibaren yeni güç/yeni devlet ve eski devlet çelişkisi savaşın akışkanlığına göre çeşitli yeniden kuruluş ve karşı-kuruluş anları aracılığıyla gelişir.

Emperyalizm kapitalizmin en üst ve son aşamasıdır; tekelci, asalak, can çekişen, çürütücü ve acı vericidir. Genel ve son krizi içindedir ve bu durum nedeniyle giderek kötüleşen ve derinleşen kaçınılmaz döngüsel krizler tarafından sarsılmaktadır. Bu yüzden her zaman daha düşük bir noktadan başlamak zorundadır ve dünya devrimi tarafından süpürülmeyi beklemektedir.

Emperyalizm tüm süreci boyunca gericiliğe ve savaşa doğru bir

eğilimdir. Emperyalizm ve dünya gericiliği her türden savaş kompleksinin ortasında çökecek, devrim tarafından yeryüzünden silinecek ve sosyalizm ortaya çıkacaktır. Lenin **“emperyalizm kilden ayakları olan bir devdir”** tespitini yapmış ve Başkan Mao ise stratejik olarak emperyalizmi tamamen küçümsemeli, taktiksel olarak onu ciddiye almalıyız demiştir.

Başkan Mao şu büyük tezi ortaya koymuştur: **“Bugünden itibaren önümüzdeki 50 ila 100 yıl, dünyadaki sosyal sistemin kökten değiştiği büyük bir çağ, dünyayı sarsacak bir çağ olacak. Daha önceki hiçbir tarihsel dönemle kıyaslanamayacak bir dönem. Böyle bir çağda yaşarken, biçimleri geçmişten çok farklı özelliklere sahip olacak büyük bir mücadeleye hazır olmalıyız.”** (Mao Zedung, “1962’de 7000 kadroyla yapılan bir toplantıdaki konuşmasından”)

Bu dönem, kendimizi içinde geliştirdiğimiz Proleter Dünya Devrimi süreci, emperyalizmin ve dünya gericiliğinin yeryüzünden silinip atılacağı bir süreçtir. Dolayısıyla devrim günümüz dünyasında tarihsel ve politik olarak başat eğilim haline gelmiştir.

Bu çağın tüm temel çelişkileri ağırlaşmıştır. Bunların başat olanı ise ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişkidir. Nesnel koşullar devrim için hiç bu kadar olgun olmamıştır. Öznel koşulların gelişimi, gerileyen genel karşı saldırıyı parçalayarak ve revizyonizm tarafından teşvik edilen ve yayılan kötümserliği ve teslimiyetçiliği parçalayarak ilerlemektedir. Koşullar devrim için her geçen gün daha elverişli hale gelmektedir.

Proleter Dünya Devrimini geliştirmek daha fazla Halk Savaşı gerektirmektedir. Lenin’in öğretilerini uygulayarak **“en geniş kitlelere inmek”**, **“onları devrimci şiddet pratiğinde eğitmek”** ve **“oportünizm ve revizyonizmle amansızca savaşarak bu devasa çöp yığınınını süpürüp atmamak”** için her ülkede komünist partiler inşa etmek ya da yeniden inşa etmek gerekir.

Mevcut uluslararası konferans ve bu eylemden doğan yeni örgüt, uluslararası proletaryanın kazanımlarıdır ve emperyalizmin ve dünya gericiiliğinin genel karşı-devrimci saldırısının yanı sıra revizyonizme ve tüm oportünizme vurulan çarpıcı bir darbedir.

Yeni uluslararası örgüt, demokratik merkeziyetçiliğe ve kendisini oluşturan parti ve örgütler arasında karşılıklı ve sürekli istişare yoluyla sorunların çözümüne dayanan bir ideolojik, siyasi ve örgütsel koordinasyon merkezidir ve bu prosedürü – aynı ilke ve amaçlarla katılmak kaydıyla – dışında kalanlara doğru genişletecektir. Yeni uluslararası örgütün görevi, Maoizmi Dünya Proletarya Devriminin tek komutası ve rehberi olarak dayatmak için mücadele etmek, Marksist-Leninist-Maoist komünist partilerin inşasına veya yeniden inşasına hizmet etmek (gecikmiş stratejik görev) ve Komünist Enternasyonalin yeniden inşasına doğru dünyadaki Halk Savaşlarını başlatmaya, geliştirmeye ve koordine etmeye hizmet etmektir.

1. UKH İÇİN GENEL SİYASİ ÇİZGİNİN OLUŞTURULMASI İÇİN TEMEL

Marksizm-Leninizm-Maoizmi her ülkedeki somut devrim pratiğine ve Dünya Devrimine uygulayarak, Enternasyonal Komünist Hareket için Genel Siyasi Çizginin oluşturulması ve geliştirilmesi için aşağıdaki temellere işaret ediyoruz:

1. YENİ DÖNEM

Emperyalizmin ortaya çıkışıyla birlikte dünya, bir yanda bir avuç ezen ulus ile diğer yanda çok sayıda ezilen ulus arasında bölünmüş ve dünya devrimi için koşullar olgunlaşmıştır.

Büyük Lenin ve Bolşevik Partisi önderliğindeki 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devriminin zaferi, olağanüstü bir dönüm noktası olmuştur. Bu, dünya burjuva devriminin sonu ve proletaryanın emperyalizmin, bürokratik kapitalizmin ve yarı-feodalizmin yıkımını üstlenen sınıf olduğu yeni çağın açılışıdır: Emperyalizm ve Dünya Proleter Devrimler Çağı. Büyük Ekim

Devrimi'nden önce birçok devrim oldu ve her biri topluma yeni bir itki sağladı. Ancak bu devrimler sadece bir sömürü sisteminin yerine bir başkasını getirmiştir.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi (BSED), sömürü ve baskıdan arınmış bir toplum – sınıfsız bir toplum – kurmak için tasarlanan ve gerçekleştirilen ilk devrimdir. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi insanlık tarihinde radikal bir dönüm noktasını temsil ediyordu. Sosyalizme ve komünizme giden parlak ve uzun yolda yeni bir çağ açtı.

BSED, devrimci şiddeti tüm dünyayı dönüştürmek için vazgeçilmez bir silah olarak güçlendirdi. Lenin şöyle demişti: **“Ekim Devrimi'nde ... devrimci şiddet parlak bir başarı elde etti.”** Marksist devrimci şiddet ilkesini evrensel bir yasa olarak kabul ederek, Başkan Mao'nun **“İktidar silahın namlusundan çıkar”** ve **“devrimci savaşın her şeye kadir olduğu teorisinden yanayız”** tespitlerini bir kez daha teyit ediyoruz.

Bu yeni dönemde dünyayı değerlendirmek için dört temel çelişkinin ifade edildiğini görüyoruz: 1) Kapitalizm ve sosyalizm arasındaki çelişki – birbirinden tamamen farklı bu iki sistem arasındaki çelişki – tüm bu dönemi kapsayacak ve en son çözülecek olanlardan biri olacak, İktidarın ele geçirilmesinden sonra bile sürecektir; 2) burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişki – bu, iki karşıt sınıf arasındaki çelişkidir – iktidarın ele geçirilmesinden sonra da devam edecek, komünizme girdiğimizde çözülene kadar çeşitli ideolojik, politik ve ekonomik biçimlerde kendini gösterecektir; 3) emperyalistler arası çelişkiler – bunlar dünya hegemonyası için emperyalistler arasındaki çelişkilerdir; süper güçler arasında, süper güçler ve emperyalist güçler ve emperyalist güçler arasında gerçekleşir; 4) Ezilen uluslar ve emperyalizm arasındaki çelişki – emperyalizmi ve gericiliği yok etmek için ezilen ulusların kurtuluşu için mücadeledir; tüm emperyalizm dönemi boyunca tarihsel olarak başat çelişkidir; ancak, dört temel çelişkiden herhangi biri sınıf mücadelesinin belirli koşullarına göre

başat olabilir, ancak tarihsel olarak başat çelişki nihai çözümüne kadar kendini yine bu şekilde ifade edecektir.

Biz Marksist-Leninist-Maoistler, perspektif olarak nihai hedefimiz olan komünizme ulaşmak için üç tür devrim gerçekleştirmek zorundayız: 1) demokratik devrim – geri kalmış ülkelerde proletaryanın önderlik ettiği yeni bir tür burjuva devrimi: Komünist Partisi tarafından temsil edilen proletaryanın hegemonyası altındaki köylülüğün, küçük burjuvazinin ve belli koşullar altında orta burjuvazinin ortak diktatörlüğü; 2) sosyalist devrim – emperyalist ülkelerde – proletarya diktatörlüğü kurmak; 3) kültürel devrimler – proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek, kapitalizmin herhangi bir oluşumuna boyun eğmemek ve ortadan kaldırmak ve kapitalist restorasyon girişimlerine karşı mücadele etmek için gerçekleştirilirler – proletarya diktatörlüğünü güçlendirmeye ve komünizme doğru yürümeye hizmet ederler.

Başkan Mao bize *“eskinin yerine yeninin geçmesinin evrensel, ebedi ve kaçınılmaz bir yasa olduğunu”* öğretti. Bu, yeni toplumsal sistemi kurma mücadelesinde sınıfların kendilerini, tek bir girişimle, tek bir darbeyle kabul ettiremeyecekleri bir tarih yasasıdır ve proletarya için de durum farklı olamaz. SSCB’deki (1956) ve Çin’deki (1976) kapitalist restorasyonlar sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişkinin bir parçasıdır – eskinin yerine yeninin geçmesi için verilen tarihsel mücadeledir.

Lenin sömürücü sınıfların yenildikten ve mülksüzleştirildikten sonra asla pes etmeyecekleri konusunda uyarılmıştı. Nefretleri ve kapitalizmi restore etme çabaları, yenilgileriyle yüz katına çıkacaktır. Restorasyon istekleri ve niyetleri restorasyon girişimlerine dönüşecektir. Bu nedenle, sınıfların yok olmasının koşullarını yaratmak için proletarya diktatörlüğüne sıkı sıkıya boyun eğmeleri gerekir. Lenin açıkça ilan etmişti: *“Kapitalizmi ve onun izlerini tasfiye etmek ve komünist düzenin ilkelerini getirmek, tüm dünya*

tarihinde şimdi başlamış olan yeni dönemin içeriğini oluşturur."

Lenin bu şekilde, bu görevin uzun zaman alacağına ve - sınıfları tamamen tasfiye etmek için- sadece sömürücü sınıfları ortadan kaldırmak değil, aynı zamanda şehir ve kırsal, işçiler ve köylüler, kol ve kafa emeği ve diğer farklılıklar arasındaki farklılıkları da ortadan kaldırmak gerektiğine işaret etmiştir.

Bu çelişki ancak uzun ve karmaşık bir restorasyon ve karşı restorasyon süreciyle, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm tüm dünyada sağlamlaşana kadar çözülecektir. Böylece, devletin de ortadan kalktığı tüm sosyal sınıfların ortadan kalkmasının yolu açılacak ve insanlık komünizme girecektir. Başkan Mao şunu öğretmiştir: *"Sosyalizm eninde sonunda kapitalist sistemin yerini alacaktır; bu, insan iradesinden bağımsız, nesnel bir yasadır. Gericiler her ne kadar tarihin tekerleğini durdurmaya çalışsalar da er ya da geç devrim gerçekleşecek ve hiç şüphesiz zafere ulaşacaktır."*

2. PROLETER DÜNYA DEVRİMİ SÜRECİ

Tüm dünyada devrimci hareket içinde faaliyet gösteren iki güç vardır: uluslararası komünist hareket ve ulusal kurtuluş hareketi. Birincisi öncü, ikincisi ise tabandır.

Ulusal kurtuluş hareketi, ezilen ulusların içinde emperyalizm ve gericiliğe karşı mücadele eden bir güçtür. Lenin 1910'lerde Hindistan, Çin, İran'daki mücadelelere dikkat çekmiş ve oralardaki mücadelelerin yalnızca kendi burjuvalarına karşı değil aynı zamanda genel olarak burjuvaziye karşı olduğunu belirtmiştir. Tüm dünyada faaliyet gösteren uluslararası proleter hareket ile ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketinin bir güçler kaynaşması olduğu ve ezilen uluslardaki halkların, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturduğu göz önüne alındığında da dünya devriminde belirleyici ağırlığa sahip olacağını söylemiştir. Lenin devrimin ezilen uluslara doğru

kaydığı sonucuna varmaktaydı; ancak bu emperyalist ¼lkelerdeki devrimi reddetmek anlamına gelmiyordu. Dahası, sosyalist bir devletin – SSCB’de olduğu gibi – emperyalist kuşatmanın ortasında gelişebileceğini gösterdi. Dünyada devrimin eşitsiz gelişimi yasası bu şekilde işler.

Marx’ı daha da geliştiren Lenin, emperyalizmin altını oymak, ulusal kurtuluş mücadelesini uluslararası proleter hareketin mücadeleleriyle birleştirmek ve devrimi geliştirmek için dünya devrimi stratejisinin temelini atar. *“Bütün ¼lkelerin Proleterleri, Birleşin!”* komünistler için ilke olsa da, iki gücün mücadelesine rehberlik etmesi gereken ilkenin *“Bütün ¼lkelerin ve dünya halklarının proleterleri, birleşin!”* olması gerektiğini ortaya koyar. Emperyalist ¼lkelerde sosyalizmin inşası için proleter hareket ile sömürge ve yarı-sömürge ¼lkelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerini birleştiren bu ilke, Komünist Enternasyonal tarafından da kabul edilmiştir.

Dünya devriminin strateji ve taktiklerini geliştiren Başkan Mao, bu ilkeyi o andaki görevlere göre belirlemiştir: *“Tüm ¼lkelerin Marksist-Leninistleri, Birleşin! Tüm Dünyanın Devrimci Halkları, Birleşin; Emperyalizmi, Yeni Revizyonizmi ve Farklı ¼lkelerdeki Tüm Gericileri Alt Edin!”* Böylece, ulusal kurtuluş hareketlerini uluslararası komünist hareketle birleştirir ve bu iki güç dünya tarihinin gelişimine ivme kazandırır.

Uluslararası proleter hareket, uluslararası proletaryanın teorisi ve pratiğidir. Proletarya ideolojik, siyasi ve ekonomik olmak üzere üç alanda mücadele eder ve tarihte ilk defa son sınıf olarak ortaya çıktığı andan itibaren bunu mücadele içinde yapar. Bu süreçte aşağıdaki kilometre taşları öne çıkmaktadır: 1848, Marx ve Engels tarafından yazılan Komünist Manifesto’nun proletaryanın temelini ve programını oluşturması; 1871, proletaryanın ilk kez iktidarı ele geçirdiği Paris Komünü; 1905, genel devrim provası; 1917, Rusya’da Ekim Devrimi’nin zaferi, proleter sınıf proletarya diktatörlüğünü kurar ve yeni bir çağ açar; 1949, Çin

devriminin zaferi, proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü ve sosyalist devrime kesintisiz adımla çözülür, dünyadaki güçlerin korelasyonunu değiştirir; ve 1960'ın on yılı, Başkan Mao Zedung önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi ile devrim, restorasyon ve karşı restorasyon arasındaki keskin mücadele proletarya diktatörlüğü altında devam eder.

İktidar mücadelesine hizmet eden talepler için mücadeleyi geliştirmeliyiz. Proletarya talepleri için mücadelesinde sendika ve grevi yaratır; bunlar yalnızca talepler için mücadelenin araçları olmakla kalmaz, aynı zamanda *“gelecekteki büyük savaşlar için sınıfı şekillendirir”*. Grev talepler için mücadelenin başat aracıdır ve genel grev ayaklanmanın tamamlayıcısıdır.

Proletarya siyasi bir aygıt üretir: diğer partilere tamamen karşı ve onlardan farklı olan Komünist Parti. Komünist Parti, Marx tarafından tanımlandığı gibi siyasi iktidarı ele geçirme hedefine sahiptir. Lenin işçi aristokrasisine, sendika bürokrasisine, parlamenter kretinizme dayanan ve eski düzene uyarlanmış burjuva işçi partileri üreten eski revizyonizmin engelleyici etkisiyle mücadele ederken yeni tipte bir parti karakteri oluşturdu.

Başkan Mao Zedung, Parti'nin silah etrafında inşasını geliştirdi ve üç aracın birbiriyle ilişkili inşasını ortaya koydu: Komünist parti, yeni tip ordu ve devrimci birleşik cephe; bunların arasında merkez komünist partidir.

Proletarya, Proleter Dünya Devrimi için ideoloji üretir: Marksizm-Leninizm-Maoizm.

Marx diyalektik materyalizmi formüle etmiş ve temellerini atmış, onu sermayenin – kapitalist toplumun – analizine uygulamış ve tarihin gelişim yasasını keşfetmiştir. Marx ve Engels insanlığın ürettiği en ileri teorileri bir araya getirmişlerdir: Alman klasik felsefesi, İngiliz ekonomi

politiği ve Fransız sosyalizmi, proletarya ideolojisinin temellerini atmak için bir araya getirilmiştir. Marx'ın ölümünden sonra Engels, Kapital'in ikinci ve üçüncü kitapları gibi Marx'ın henüz tamamlanmamış çalışmalarını tamamlamıştır. Marksizmi uluslararası proletaryanın bütünsel ve ahenkli teorisi olarak sistematize etmiş ve tanımlamıştır. Lenin'in sözleriyle: *"Engels'in tüm eserlerini dikkate almadan Marksizmi anlamak ve tam olarak ortaya koymak mümkün değildir."* Marksizm, hatalı fikirlere ve konumlara karşı mücadele etmeden hayatta tek bir adım bile atmamıştır. Bu nedenle, Proudhon ve anarşizmle, Dühring'in sağcı sapmaları ve sözde yaratıcı gelişmeleriyle, Almanya sosyal demokrat partisi içinde ortaya çıkan oportünist pozisyonlarla yüzleşmek zorunda kalmıştır.

Ölümsüz kurucularımız Marx ve Engels, bilimsel analiz yoluyla kapitalizmin çöküşünü ve artık insanın insan tarafından sömürülmeyeceği komünizme kaçınılmaz geçişini göstermişlerdir. Onlar, tüm ülkelerin proletaryasının görevinin kapitalizme karşı devrimci mücadeleye girişmek, tüm işçileri ve sömürülenleri bir araya getirerek kapitalizmi yıkmak ve külleri üzerinde sosyalizmi ve komünizmi inşa etmek olduğunu ortaya koymuşlardır.

Engels'in ölümünden sonra, Bernstein ve Kautsky ile birlikte eski revizyonizm gelişti ve Lenin onlarla mücadele etti ve onları yenilgiye uğrattı. Özetle, Marksizm – ilk aşamasında – Marksist felsefeyi ya da diyalektik materyalizmi, Marksist ekonomi politiği ve bilimsel sosyalizmi kurmuştur.

Lenin, Marksizmi geliştirdi ve onu ikinci bir aşamaya, Marksizm-Leninizme yükseltti. Bunu eski revizyonizme karşı şiddetli bir mücadele içinde yaptı. Revizyonistler ise, Marksist felsefeyi, diyalektik materyalizmi değil idealizm olan neo-kantizmi temel almak gerektiğini söyleyerek değişimi reddettiler. Yine aynı biçimde, politik ekonomide, artan yoksullaşmayı reddettiler, böylece kapitalizmin proletaryanın taleplerini karşıladığını onayladılar; artı-değeri ve

emperyalizmi reddettiler. Bilimsel sosyalizmde, sınıf mücadelesine, devrimci şiddete ve proletarya diktatörlüğüne karşı çıktılar – pasifizmi ve parlamenter kretinizmi yadılar.

Lenin, proletaryanın devrimci siyasetinin öncü partisi aracılığıyla gerçeklik haline gelebildiğini öğretti. Proletarya, genelkurmayı – Komünist Partisi – olmadan dünyanın dönüşümündeki temel rolünü yerine getiremez. Lenin tarafından yaratılan ve yönetilen yeni tip devrimci partinin varlığı sayesinde Rus proletaryası devrimci durumdan yararlanabilmiş ve emperyalist savaşa devrimci iç savaşla yanıt verebilmiştir. Başkan Mao şöyle demişti: *“Bu türden devrimci partilerin doğuşuyla birlikte dünya devriminin fizyonomisi değişmiştir”*.

Revizyonizm, yeni koşulları öne sürerek Marksist ilkeleri revize etmektir. Lenin, revizyonizmin burjuvazinin proletarya saflarındaki ileri müfrezesi olduğunu ve emperyalizme karşı mücadele etmek için revizyonizme karşı mücadele etmek gerektiğini, çünkü bunların aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylemiştir. Lenin revizyonizmin sendikal hareketi ve proletaryanın siyasi hareketini bölmeye çalıştığını ve sosyalizmin bölünmesine yol açtığını vurgular. Dahası, revizyonizme karşı bu şaşmaz ve amansız mücadele içinde Lenin – Birinci Dünya Savaşı’nın hazırlığı ve başlangıcı bağlamında – emperyalist savaşı devrimci savaşa dönüştürmeyi, böylece eski revizyonistlerin sosyal-yurtseverler ve sosyal-şovenistler olarak maskelerini düşürmeyi; devrim zamanlarında yeni örgütler yaratmanın gerekli olduğunu, çünkü gericiliğin yasal ve açık örgütlere saldırdığını ve kitle çalışması için bile gizli aygıtlar kurmamız gerektiğini ortaya koyar. Ardından Ekim Devrimini bir Komünist Parti ile ve silahlı ayaklanma yoluyla hayata geçirir.

Stalin yoldaş, Lenin’in çalışmalarını sürdürecektir ve – SSCB’de sosyalizmin inşası sürecinde – sağ oportünizme ve Troçki, Zinovyev, Kamenev ve Buharin’in ihanetine karşı mücadele edecektir. Stalin bu mücadeleyi 13 yıl boyunca geliştirdi ve işleri idari olarak çözdüğü iddiası yanlıştır.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, Stalin yoldaşın liderliğindeki SSCB, topraklarını savunmak için yakılmış topraklar politikasını uygulamak zorunda kaldı. Sosyalist anavatanın savunması 25 milyondan fazla cana mal oldu. Karmaşık ve zor bir durumun ortasında – Stalin yoldaşın önderliğinde – proletarya diktatörlüğü pekiştirildi ve sosyalizmin inşası zafere ulaştı. Yirmi beş yıl boyunca uygulanan beş yıllık planlar, üretim ilişkilerinde en büyük dönüşüme, üretici güçlerin tarihteki en güçlü gelişimine ve halk kitlelerinin o zamana kadar görülen en büyük toplumsal kazanımlarına yol açtı.

Yoldaş Stalin'in büyük bir Marksist olduğu konusundaki Başkan Mao'nun tutumunu benimsiyoruz. Dahası, onun Leninizmi muhteşem bir şekilde tanımlayan kişi olduğunu da aklımızdan çıkarmamalıyız. Biz komünistler, bugün onun İkinci Dünya Savaşındaki rolünün savunmasını Komünist Enternasyonal, özellikle de onun 7. Dünya Kongresi içerisinde üstlenme görevine sahibiz.

Başkan Mao Zedung, Marksizm-Leninizm-Maoizmi geliştirirken, proletarya teorisini Marksizm-Leninizm-Maoizme dönüştürerek Marksizmi en yüksek zirvesine çıkarır. Bu görevi, Çin Komünist Partisi içindeki sağ oportünist çizgileri parçalayarak – burada Liu Shao-chi ve Deng Şiaoping'in revizyonist çizgilerini vurguluyoruz – ve uluslararası düzeyde Kruşçev'in revizyonizmi ile mücadeleye önderlik edip modern oportünizmi yenilgiye uğratarak inatçı ve ısrarlı bir mücadelenin ortasında yerine getirdi. Çin'de demokratik devrimi, sosyalist devrime kesintisiz geçişi ve Büyük Proleter Kültür Devrimini (BPKD) gerçekleştirdi.

Tarihsel perspektifte BPKD, Başkan Mao tarafından gerçekleştirilen Marksizm-Leninizmin gelişiminin en aşkın olanıdır; proletarya diktatörlüğü altında devrimin devamına ilişkin bekleyen büyük sorunun çözümüdür, *“sosyalist devrimin gelişiminde daha derin ve daha geniş yeni bir aşamayı temsil eder.”*

İki sorunun altını çizelim: 1) BPKD, proletarya diktatörlüğünün gelişiminde, *“Üçü Bir Arada”* Devrim Komiteleri ile somutlaşan, proletaryanın İktidara kök salmasına yönelik bir dönüm noktası anlamına gelmektedir ve 2) 1976’da Deng kliği tarafından gerçekleştirilen karşıdevrimci darbenin ardından Çin’de kapitalizmin restorasyonu, BPKD’nin yadsınması değil, restorasyon-karşı restorasyon arasındaki çekişmenin bir parçasıdır ve tam tersine, insanlığın komünizme doğru amansız yürüyüşünde BPKD’nin sahip olduğu tarihsel önemi bize göstermektedir.

Bu koşullarda, Başkan Mao’nun aşağıdaki şekilde tanımladığı hedefler doğrultusunda, yeryüzünün gördüğü en sarsıcı siyasi süreç ve en büyük siyasi kitle seferberliği ortaya çıkmıştır: *“Mevcut Büyük Proleter Kültür Devrimi proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, kapitalizmin restorasyonunu önlemek ve sosyalizmi inşa etmek için tamamen gerekli ve çok zamanlıdır”*.

Başkan Mao, doğru bir ideolojik-politik bakış açısına sahip olmamanın bir ruha sahip olmamak anlamına geldiğini ve BPKD’nin insanların ruhunu, başka bir deyişle dünya görüşünü, ideolojisini değiştirmeyi; proletaryayı ve geniş kitleleri iktidar mücadelesi, proletarya diktatörlüğünün savunulması, dünya devrimi ve komünizm için yükseltmeyi amaçlayan büyük bir devrim olduğunu teyit etmiştir.

Dolayısıyla, biz komünistlerin üç büyük kılıcı vardır: kurucumuz Marx, büyük Lenin ve Başkan Mao Zedung. Büyük görevimiz Marksizm-Leninizm-Maoizmi yükseltmek, savunmak ve uygulamak, onu dünya devriminin emrine ve rehberliğine yerleştirmektir.

Proleter Dünya Devriminin kahramanlık ve büyük toplumsal dönüşümler yolu somut olarak 1871’de, ölümsüz Paris Komünü ile başlamış, bunu Rusya’daki 1905 devrimi izlemiştir. Daha sonra, birinci emperyalist dünya savaşının ortasında, 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile zafere ulaşmış ve Evrensel Tarihin

Yeni Çağını açmıştır.

Bir kez daha ve kısa bir süre sonra, emperyalizm genel çözülme krizini ifade ediyordu ve ikinci büyük emperyalist savaşın yeniden dirilmesiyle krizden çıkmak ve yeni dünya hegemonyasını yeniden tanımlamak için ana güçleri arasında çatışmayı başlattı. Savaş kendini tüm dünyada büyük ulusal kurtuluş savaşlarına dönüştürdü ve devrim ile karşıdevrim arasındaki çelişkiyi keskinleştirdi – bu da faşizmin parçalanmasına ve SSCB ile Kızıl Ordu'nun büyük zaferinin yanı sıra Avrupa ve Asya'da geniş bir sosyalist kamp oluşturan diğer birçok demokratik devrime yol açtı.

Büyük Çin devrimiyle birlikte, dünya güçleri arasında kapitalizm ve sosyalizm arasında yeni bir stratejik karşıtlık ilişkisi ortaya çıktı. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşından sonraki tüm dönem emperyalizm ve sosyalizm arasında sert mücadelelere sahne oldu. Yankee (ABD) emperyalistleri kapitalist kampta hegemonya kurdular ve tüm dünyayı atom bombası şantajıyla tehdit ettiler ki bu da bütün dünyadaki sınıf mücadelelerinde yankısını buldu.

SSCB'de, SBKP'nin sağ kanadı sosyalizmin gelişimini engellemek için ayaklandı ve – büyük yoldaş Stalin'in ölümüyle birlikte – saldırıya geçme fırsatını yakaladı ve proletarya diktatörlüğünün ve uluslararası komünist hareketin birliğinin altını oyan modern revizyonizm gün ışığına çıktı. SBKP'nin 1956'daki 20. Kongresinde Kruşçev revizyonizmi azgınlıktı ve Lenin ve Stalin'in Partisi ile Kızıl Ordu'nun liderliğini gasp etti. Bir devlet darbesiyle proletaryanın önderliği gasp edildi ve SSCB'de burjuva restorasyonu üretildi.

Bu gelişmeler üzerine emperyalizm, egemenliğini derinleştirmek ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı koymak için birçok ülkede – darbeler yoluyla – saldırılarını artırdı ve genişletti. Başında Başkan Mao'nun bulunduğu ÇKP ve bir avuç parti, Kruşçev revizyonizmine ve emperyalizme karşı ve dünya devrimini

savunmak için ayaklandı ve şimdiye kadar görülmüş en büyük ideolojik çatışmayı başlattı. Tüm bu süreç tüm dünyada komünist partiler içindeki iç mücadeleyi keskinleştirdi.

Çin'de, Başkan Mao'nun Büyük Önderliği altındaki ÇKP'nin devrimci kanadı Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini savunmak için saldırıya geçti. Sosyalist devrimi derinleştiren Büyük Proleter Kültür Devrimini başlattı. Başkan Mao, Marksizmde o zamana kadar çözülememiş son derecede önemli bir sorun olan proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi ve devrimin nasıl yürütüleceğine dair yolu sentezledi. Çin'deki burjuva restorasyonunu on yıl boyunca engelledi. Başkan Mao'nun ölümüyle birlikte, sağcı kapitalist yolcular – Deng kliğiyle birlikte – proletarya diktatörlüğünün iktidarına saldırmak ve gasp etmek için cesaretlendirildiler ve bunu başardılar.

Ardından dünya devrimi üs bölgesinden yoksun kaldı ve UKH yeni bir dağılma dönemine girdi. Modern revizyonizme karşı mücadelede ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini savunan ve dünyanın birçok ülkesinde yeniden inşa edilen partiler Halk Savaşlarını başlattılar. Böylece Proleter Dünya Devriminin meşalesi Hindistan, Filipinler, Türkiye ve sonrasında Peru'da Halk Savaşı olarak silahlı mücadele içinde sürdürüldü. Özellikle Peru'daki Halk Savaşı ile – Başkan Gonzalo'nun Büyük Önderliği altında, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini Peru devrimine uygulayarak – Maoizm, Marksizmin gelişiminin yeni, üçüncü ve daha yüksek aşaması olarak tanımlandı.

Yankeeler (ABD emperyalizmi) tarafından yönetilen yeni bir genel karşı devrimci saldırı, emperyalizmin genel krizinin kötüleşmesinin ortasında ortaya salındı. Ancak sistemin tüm çelişkilerini keskinleştirmeyi başarabildiler, dünyayı artan bir düzensizliğe sürüklediler ve çürümeyi ilerlettiler. Bu durum, tüm dünyada sömürülen ve ezilen kitlelerin büyük bir patlama yaşamasına, devam eden Halk Savaşlarının sürmesine ve daha pek çoğunun başlatılmasına yönelik hazırlıklara, ayrıca emperyalistler arası çelişkilerin ciddi bir şekilde

keskinleşmesiyle birlikte ezilen uluslar üzerindeki yağma savaşlarının yoğunlaşmasına neden oldu.

Mevcut durum karşısında biz komünistler, kendimizi Marksizm-Leninizm-Maoizm ve onun genel tanımının etrafında birleştirerek UKH'de bir sıçrama yapma gibi büyük bir meydan okumayla karşı karşıyayız. Keskinleşen çelişkileri içinde çürümesi derinleşen emperyalizmin genel karşı-devrimci saldırısına karşı koymak için komünist siyasi çizgi oluşturmamız gereken bir dönemdeyiz.

Evrensel tarih yeni bir devrim dönemine girmektedir. Bugün komünistler, Proleter Dünya Devriminin (PDD) içinde bulunduğu anı tam olarak tanımlamaktan yanadır. Bu, mevcut dünyadaki güçler ilişkisini, bizim ve düşmanın durumunu anlamak ve dünyada devrimin ilerlemesine hizmet etmek için kilit önemdedir.

Başkan Mao bize yolun dolambaçlı ama perspektiflerin parlak olduğunu öğretti. Devrim tüm dünyada zafer kazanacak ve komünistlerin eylemine bağlı olarak komünizm er ya da geç yeryüzünde parlayacaktır.

3. ULUSLARARASI DURUM

Lenin'in tezini destekleyecek şekilde, emperyalizmin ekonomik ilişkileri şu anda var olan uluslararası durumun temelini oluşturmaktadır. Tüm 20. yüzyıl boyunca, kapitalizmin bu yeni özel aşaması – en yüksek ve son aşaması – tamamen tanımlanmıştır ve dünyanın ezilen ve ezen ülkeler olarak bölünmesi emperyalizmin ayırt edici bir özelliğidir. Kapitalist toplumun tüm süreci, temel çelişki olarak proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkiye sahiptir. Ancak, tekelci olmayan kapitalizmden tekelci kapitalizme ya da emperyalizme geçerken dünyada üç temel çelişki gelişir:

Birinci çelişki: bir yanda ezilen uluslar ile diğer yanda emperyalist süper güçler ve iktidarlar arasındaki çelişkidir. Bu, içinde bulunduğumuz anın başat çelişkisi ve aynı zamanda

emperyalizm çağının başat çelişkisidir. Dünya bölünmüştür: Bir tarafta ezilen ulusların büyük çoğunluğu – ki bunlar sömürge ya da yarı-sömürge ülkelerdir (bu sonuncular sadece biçimsel egemenliğe ya da bağımsızlığa sahiptir, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel olarak emperyalizme boyun eğdirilmişlerdir); diğer tarafta ise süper güç ya da iktidar olan bir avuç emperyalist güç – her iki durumda da ulusları ezmektedirler. Emperyalist güçler tarafında, Yankee (ABD) emperyalizmi tek hegemonik süper güçtür. Rusya hâlâ atomik bir süper güçtür ve bir avuç ikinci kademe emperyalist güç vardır.

Yankee (ABD) emperyalizmi dünyanın en büyük sermaye ihracatçısıdır ve bu da ekonomisindeki muazzam dengesizliklerle ifade edilmektedir. Emperyalizm, hegemonyasını sürdürebilmek için aynı anda pek çok savaş yürütmek ve tüm kıtalarda askeri varlık bulundurmaya zorunda kalmaktadır. Bu, devasa askeri mekanizmasını, casusluk ve örtülü operasyonlarını, geçmiş ve mevcut savaşlardan kaynaklanan kredi maliyetlerini, savaş gazilerine desteği sürdürmek için muazzam ekonomik maliyetlere yol açar; kendi topraklarında neden olduğu yüksek sosyal maliyetten, ezilen ulusların kitlelerinin yaşamını ve onurunu hor görmelerinden, onları boyun eğdirmek için uyguladıkları soykırımdan ve tüm dünya halklarından sınıf nefretini beslemelerinden bahsetmiyoruz bile.

Ezilen ülkeler ise, en büyük ve en yoksul nüfusu barındırmakta, emperyalist baskıya maruz kalmakta, insanlığın ulaştığı gelişmişlik düzeyine uymayan koşullarda yaşamakta, yaşam koşulları, doğal çevreleri tahribata uğramakta, emperyalizmin ve yerli uşaklarının sistematik yağma savaşlarının pençesine düşmektedirler.

Bürokratik kapitalizm, bu ülkelerde yarı-feodal ve yarı-sömürgeci bir temelde gelişir. Buna uygun siyasi ve ideolojik türler üretir ve sistematik olarak ulusal gelişmeyi engeller, proletaryayı, köylülüğü ve küçük burjuvaziyi sömürür ve orta burjuvaziyi zayıf kılar.

Ezilen ülkelerin yarı-feodal karakterini ve dolayısıyla bunu çözmek için bir köylü savaşının gerekliliğini kabul etmemek, bu ülkelerde demokratik devrimin gerekliliğini, yarı-feodaliteye, emperyalizme ve bürokratik kapitalizme son vermek için Halk Savaşını – kırsalın başat, şehrin gerekli bir tamamlayıcı olduğu – birleşik bir savaş olarak geliştirme gerekliliğini inkar etmekle sonuçlanır.

Dünya krizi ezilen ülkelerin üzerine yıkılmaya devam edecek ve bu durum sürdüğü müddetçe emperyalist yeniden paylaşımın ganimeti olmaya devam edeceklerdir. Emperyalizmin politikası daha fazla ulusal boyun eğdirme ya da av-yağma savaşları için ezilen uluslara yönelik daha fazla gericilik ve şiddettir. Emperyalistlerin planı, askeri güç ilişkilerine ve stratejik konumların işgalinde ilerlemeye dayalı olarak ülkelerin bölünmesi ve yeni bir dünya paylaşımıdır. Aradıkları şey barış değil, sadece savaş alanında elde ettiklerini resmileştirdikleri dayatılmış “anlaşmalar” ve “barış anlaşmaları” ile halkları teslimiyet yoluyla boyunduruk altına almaktır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ülkeleri – Başkan Mao'nun da işaret ettiği gibi -devrimci fırtınaların yaşandığı bölgeler ve proleter devrimlerin üssüdür. Ezilen ülkelerin Avrupa'nın kendisine kadar uzandığının altını çizmek gerekir.

Gerçek ulusal kendi kaderini tayin hakkının ancak her duruma göre yeni bir demokratik devrim ya da sosyalist devrim yoluyla elde edilebileceğini, bunun için de devrimi sonuna kadar götürebilecek yeni tip komünist partilerin, Marksist-Leninist-Maoist partilerin kurulması ya da yeniden oluşturulması gerektiğini bir kez daha teyit ediyoruz. Başkan Mao ezilen uluslardaki tüm mücadeleleri aşağıdaki büyük kılavuzla ustaca sentezlemiştir: *“Ülkeler Egemenliklerini, Uluslar Kurtuluşlarını ve Halklar Devrim İstiyor!”*

İkinci çelişki: proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki.

2008'de ABD'de finans krizi olarak başlayan ekonomik kriz, ezilen ülkelerdeki ve hatta bizzat emperyalist ülkelerdeki kitlelerin üzerine yıkıldı. Böylece 20. yüzyıl boyunca keskin mücadelelerle kazanımlar elde eden proletaryanın kazanımlarına da darbeler vuruldu. Bu krizin sonuçları aşılamadı, bu nedenle istihdamın iyileşmesi daha kötü kalite, daha düşük ücretler ve daha büyük iş günü pahasına oldu. İyileşme, sınıfın aşırı sömürsünün artması pahasına gerçekleşmektedir.

Proletarya-burjuvazi çelişkisi, emperyalist savaştan kaçan binlerce savaş mültecisinin ve genel olarak yoksul insanların göç dalgalarının bir sonucu olarak daha da kötüleşmektedir. Yarı-sömürgelerdeki vahşi sömürü ve baskı, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın saflarını sıklaştırıyor. Bu göç dalgaları sistemin kendisinin bir sonucudur ve yol açtıkları "insani trajedi", emperyalist ülkelerdeki tekellere, kendilerine hiçbir maliyeti olmayan bu işgücüyle maaşları düşürerek üretim maliyetlerini azaltarak fayda sağlamaktadır.

Aynı zamanda emperyalistlerin kendileri de kendi medyalarında alaycı bir şekilde bu göçmenlerin "terörizm" tehlikesini yayınlamakta ve şovenist histeriyi teşvik etmekte, ırkçılığı ve milliyetçiliği beslemektedir. Emperyalizm, proletaryanın birleşik sınıf bilinçli eylemini engellemek için sınıfı yerli işçiler ve göçmen işçiler arasında bölmeye yönelik gerici şoven politikasını uygulamaktadır. Bütün bunlar tek bir ideoloji, tek bir politika ve tek bir parti – komünist parti – ile aynı çıkarlara sahip tek bir sınıf olarak örgütlenmeyi engellemek içindir.

Emperyalist ülkelerdeki çelişki de devrim ile karşı-devrim arasındadır: mesele şu ya da bu siyasi rejimi, yani burjuva diktatörlüğünün yönetim biçimini değiştirmek değil, sosyalist devrim yoluyla burjuvazinin proletarya ve halk üzerindeki diktatörlüğüne son vermektir.

Burjuvazi-proletarya çelişkisi ve emperyalist uluslar içindeki diğer tüm çelişkiler keskinleşmektedir. Ayrıca, başta ABD

emperyalizmi olmak üzere, emperyalist devletlerin ezilen uluslara ve halklarına karşı yürüttükleri her türlü rezillik, emperyalist ülkelerin kendi içlerinde de giderek daha fazla karşılık bulduğu için, bu durum emperyalist çürümenin mevcut evresinin bir özelliğidir. Emperyalist savaş zorunlu olarak kendi evine dönmek zorundadır.

Dahası, kendi topraklarında, en yoksul kitlelerin üyelerinin Yankee (ABD) devletinin baskıcı güçleri tarafından sistematik ve sürekli olarak öldürülmesi, ABD proletaryasına ve halkına – özellikle de siyahlara ve ezilen ülkelere gelen göçmenlere ve onların torunlarına – karşı savaşın bir parçasıdır. Baskı karşısında kitlelerin ayaklanması ve ezilen uluslardaki büyük soykırım için kendilerine verilen silahları kendi zalimlerine çevirmesi eğilimi vardır. Bu eğilimi doğrulayan bazı pratikler zaten gerçekleşmiştir.

Kısacası esas olan, sınıfın sömürü ve baskısına ve kitlelerin artan yoksulluğuna karşı isyanın emperyalist savaşa karşı hareketin de eklenerek artacağıdır. Bu durum tüm emperyalist ülkelerde yaşanmaktadır.

Bugün dünyanın temel çelişkilerini, yani uluslararası sınıf mücadelesini, devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadeleyi belirleyen çelişkileri ele alırken, proletarya-burjuvazi çelişkisinin yalnızca emperyalist ülkelerde var olduğunu düşünemeyiz. Bu çelişki dünyanın tüm ülkelerinde mevcuttur.

Ezilen ülkelerde bu çelişki, proletarya ile bürokratik-komprador burjuvazi arasındaki çelişki olarak ifade edilir. Bu ülkelerde halkın kendisini yaslayabileceği tek bir merkez vardır: o da demokratik devrimi sonuna kadar götürebilecek tek sınıf olan proletaryadır. Bu da Halk Savaşına eylemlerle önderlik eden, işçi-köylü ittifakını kuran, küçük burjuvaziyi güvenilir bir müttefik olarak kazanan ve bazı koşul ve durumlarda ulusal burjuvaziyle (orta burjuvazi) birleşen öncüsünü komünist partisini geliştirmesi koşuluyla olanaklıdır.

Bu ülkelerde, egemen sınıflar devleti yeniden yapılandırmaya çalıştıkça, proletarya ile bürokratik-komprador burjuvazi arasındaki antagonizma daha da belirginleşir. Her iki uzlaşmaz sınıf da giderek zıt kutuplarda keskinleşir ve proletarya demokratik devrimin tek öncü sınıfı olarak daha fazla önem kazanır.

Demokratik devrimde üç temel çelişki olduğunun altını çiziyoruz: ulus-emperyalizm çelişkisi, halk-bürokratik kapitalizm çelişkisi ve halk-feodalite çelişkisi. Devrim dönemlerine göre bunlardan herhangi biri baş çelişki haline gelebilir. Ezilen ülkelerde, proletarya-burjuvazi çelişkisi halk-bürokratik kapitalizm çelişkisinde ifade edilir (bu nedenle proletarya halk tarafında lider sınıftır). Demokratik devrimde zafer elde edildiğinde – ki bu ekonomik olarak emperyalist sermayeye, bürokratik kapitalizme ve büyük toprak ağası feodal mülkiyetine el konulması ve yoksul köylülere, özellikle de topraksız ya da az topraklı olanlara tek tek dağıtılması anlamına gelir – sosyalist devrim o andan itibaren devrimin karakterini değiştirerek kesintisiz bir şekilde gelişmeye başlar, o zaman proletarya-burjuvazi çelişkisi başat çelişki haline gelir.

Maoistler olarak bizler, sosyalist devrimin zaferinden sonra – proletarya diktatörlüğünü kurduktan sonra – kapitalist restorasyonu önlemek ve herkesin (ya da hiçbirimizin girmediği) girdiği komünizme doğru yürüyüşü sürdürmek için birbirini izleyen kültürel devrimler gerçekleştirmenin gerekli olduğunu iyi biliyoruz.

Üçüncü çelişki: Emperyalistler arası çelişki. Tıpkı Lenin'in bize öğrettiği gibi: emperyalizm tek değildir, farklı emperyalist ülkeler vardır. Başka bir deyişle, dünyayı ekonomik, siyasi ve askeri güç ilişkilerine göre aralarında paylaşan emperyalist güçler ve süper güçler vardır; her zaman değişen ve danişıklı dövüş ve mücadele yoluyla gelişen güç ilişkilerine sahiptirler.

Amerika Birleşik Devletleri şu anda tek hegemonik süper güç konumundadır. Sosyal-emperyalist SSCB'nin 1991'de dağılmasından sonra, emperyalist Rusya'nın ekonomik ağırlığı ve askeri gücü de azaldı, ancak hâlâ atomik süper güç olma özelliğini koruyor. Buna karşılık, Almanya, İngiltere, Fransa, Japonya, Çin, Avusturya, Hollanda, Avustralya, İsveç, Kanada, İtalya, İspanya gibi diğer emperyalist güçler de bir avuç ezen ülkedir. Bu ülkeler 1990'lı yıllardan beri sosyal-emperyalist SSCB'ye tabi olan ezilen ülkelerin yeniden paylaşımı için mücadele etmektedirler. O zamandan bu yana, Doğu Avrupa'da, Orta Asya'daki eski Sovyet Cumhuriyetlerinde, "Genişletilmiş Ortadoğu" olarak adlandırılan bölgede – Basra Körfezi, Irak, Afganistan, Suriye, Kuzey Afrika – ve Uzak Doğu'da – Kuzey Kore -, Güneydoğu Asya'da – Vietnam, Laos, Kamboçya – ve Latin Amerika'da – Küba, Nikaragua ve Venezuela – meydana gelen tüm olaylar – ister savaşla ilgili olsun ister olmasın – bu ülkelerin yeni paylaşımı için verilen mücadeleye dahil edilmiştir.

Mevcut dünya durumu, Yankee (ABD) emperyalizminin saldırganlık savaşını kan ve ateş yoluyla geliştirme planıyla işaretlenmektedir. Temel stratejik hedefleri, Rusya'dan atomik süper güç konumunu koparmak, sosyal-emperyalist Çin'i baskı altında tutmak ve ekonomisini geniş ölçüde açmaya zorlamaktır. Diğer emperyalist güçlerle yapılan ittifaklar bu amaçla – uygunluk durumuna göre – Almanya, Fransa, İngiltere vb. ile olduğu gibi, Rusya için yüksek stratejik değere sahip etki alanlarındaki düzeni bozmak için kullanılmakta ve tüm emperyalist güçlere bir tehdit olarak ekonomik yaptırımlar uygulanmaktadır. Buna karşılık Rusya da özellikle Ukrayna, Suriye ve İran'daki nüfuz alanlarını korumak için çaba sarf etmektedir.

Emperyalistlere gelince, ister tek başlarına ister koalisyonlar halinde olsunlar, bir ya da birçok ezilen ülkeye karşıdırlar, bu anda sadece başat çelişki kendini ifade etmekle kalmaz, aynı zamanda üçüncü çelişki de –

emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki – burada ifade edilir. Yankee emperyalizmi diğer emperyalist güçlere karşı “böl ve yönet” yöntemini kullanmaktadır. Emperyalistler kendi anlaşmalarını, kendi uluslararası kurallarını – saldırmazlık ilkesini – istedikleri gibi ihlal ederler, çünkü bu yasalar başkalarının uyması gereken yasalardır. Bu nedenle, emperyalistler arasındaki barış ve uyum, “neo emperyalizm”, “yeni sömürgecilik”, “neo liberalizm”, “küreselleşme”, “jeopolitik” gibi gerici kavramları yayan “süper emperyalizm” ve “ultra emperyalizm” gibi eski bir lakırdıyı tekrarlamaktan ibarettir. Bunlar esas olarak demokratik devrime ve ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı olan ve hem emperyalistler hem de revizyonistler tarafından kullanılan sözde teorilerdir.

Emperyalist çekişme mutlak, anlaşma ise görecelidir. Bu, emperyalist ittifakların konjonktürel ve geçici karakterini belirler. Bu nedenle “emperyalist bloklardan” söz edilemez, bu revizyonizmdir. Dolayısıyla, Avrupa Birliği bir blok ya da “Avrupa emperyalizmi” değil, Almanya'nın hegemonyası altındaki Avrupa ülkelerinin – gücünü artırmaya çalışan Fransa ile işbirliği ve mücadele içinde – Yankee emperyalizmine karşı bir ittifaktır.

İkinci kademe emperyalist güçler kendilerini yeni süper güçlere dönüştürmek için mücadele etmekte ve bugün Yankee (ABD) emperyalizminin sahip olduğu yeri işgal etmek ve yeni bir dünya savaşı yoluyla – zaten bölünmüş olan – dünyanın yeni bir yeniden paylaşımını ve yeni bir dünya düzenini dayatmak için dünya hegemonyası için mücadele etmeye başlamaktadır.

Dünya proleter devrimler çağının tamamına tekabül eden **sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişkiye** gelince: mevcut durumda, Çin'deki burjuva restorasyondan bugüne kadar sosyalizmin olmaması nedeniyle ideolojik ve tarihsel alanda ifade edilmekte ve gelişmektedir.

Gericilik tarafında bu çelişki – çelişkinin zayıflamakta olan yönü – kendini genel karşı-devrimci saldırı olarak göstermekte

ve Şu anda sözde teröre karşı savaş adı altında ulusal kurtuluş savaşlarına karşı yöneltilmektedir. Biz buna, esas olarak Halk Savaşı ile gelişen Marksist-Leninist-Maoist devrimci karşı saldırı ile karşı ıkıyoruz. Devrim alanında ise sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişki, sosyalizmin proletarya ve dünya halklarının mücadelelerinde bir fikir olarak yaŐamasında; Hindistan, Peru, Türkiye ve Filipinler'de devam eden mücadelelerde ve Halk SavaŐlarında ve Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler arasında UKH'i Maoizm rehberliğinde ve esas olarak Halk Savaşı uygulaması altında birleştirmek için kesintisiz propaganda ve artan iki çizgi mücadelesinde kendini ifade eder.

Tüm bunlar, bir yandan, tüm dünyadaki eşitsiz gelişme içindeki devrimci duruma karşı koymak için burjuva devletin (ezilen ülkelerde emperyalizmin hizmetindeki büyük toprak sahipleri-bürokratik eski devlet) daha da gericileŐtirilmesini teşvik etmektedir. Bunun ifadesi, farklı ülkelerin özelliklerine göre – ister baŐkanlık mutlakiyetçiliği ister faŐizm olsun – iktidarın yürütme gücünde mutlak merkezileŐmesine doğru ilerlemedir. İktidarın merkezileŐmesi, egemenliğin sürdürülmesi, geliŐecek devrim mücadelelerini önlemek ve emperyalist saldırganlık savaşları için zorunlu olmuştur.

Dünya düzeyindeki nesnel durum, temelde emperyalizmin – gericiliğin kendisinin bile kabul etmek zorunda olduğu – genel çürüme krizinin kötüleŐmesi olarak gelişmektedir. Bu onun çöküŐünün derinleŐmesidir. Toplumsal olarak durmaksızın üretilen devasa zenginlik, bir avuç emperyalist ve ezilen ülkelerin büyük burjuvaları ve toprak sahipleri için büyürken, tüm dünyadaki halk kitleleri buna sahip olmaktan mahrum bırakılmaktadır. Tüm bunların sonucu, emperyalizmin genel ve devam eden krizi içinde daha kısa döngüler içinde daha keskin krizler yaşanmaktadır; bu da tüm emperyalist devletleri yeni bir yeniden paylaşım için av savaşları yürütmeye itmektedir.

Emperyalizm hâlâ yaŐıyor ve Yankee emperyalizmi (ABD) – tek hegemonik süper güç ve dünyanın karşı-devrimci jandarması

olarak – dünya halklarının baş düşmanı; hâlâ Afrika, Asya ve Latin Amerika'da istediğini yapıyor; hâlâ yarı-sömürgeleri işgal ediyor, dünyanın her yerinde askeri üsler kuruyor ve bir yağma savaşı dayatıyor; kendi ülkesindeki halk kitlelerini ezmeye devam ediyor. Ancak bu durum giderek daha fazla dayanılmaz hale geliyor ve er ya da geç dünya nüfusunun %90'ından fazlasının emperyalizme ve gericilere karşı ayaklanması kaçınılmazdır. Tüm bunlar şiddetli bir mücadele ve eşitsiz bir gelişme içinde, Proleter Dünya Devriminin Yeni Büyük Dalgası olarak zaten devam ediyor.

Bu on yılın başından beri emperyalizmin ve bürokratik kapitalizmin krizi tüm dünyada daha da keskinleşiyor. Onun çürümesi ne zaman derinleşse, tüm çelişkiler keskinleşir; bu da tüm dünyada eşitsiz gelişme içinde daha devrimci bir durum yaratır. Bu durum kitlelerin büyük mücadelelerinde ifade edilir, gelişimi tüm gericileri ve onların revizyonist uşaklarını titretir. Kitlelerin dünyanın birçok bölgesinde gerçekleşen ayaklanmalarına tanık olmaktadır. Nesnel durum hızla öznel faktörle, esas olarak Komünist Partilerin yeni Halk Savaşlarını başlatacak yeni tipte Marksist-Leninist-Maoist partilerle buluşma olanaklarını yaratmaktadır. Böylece yeni bir moment, Proleter Dünya Devriminin bu Yeni Büyük Dalgasının bir parçası olarak bir devrimler dönemi açılmasının koşulları oluşmaktadır. Bu durum tüm dünyadaki Komünist Partilerin görevlerini, stratejilerini ve taktiklerini belirlemektedir.

4. ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET

Komünist Partinin 1848[2] tarihli Manifestosu'nun tam geçerliliğini bir kez daha teyit ediyoruz. Bu belge Uluslararası Komünist Hareketin doğum belgesi ve köşe taşıdır. Proleter devrimcilerin temel ilkelerini ve programını oluşturmuştur. Büyük kurucularımız Marx ve Engels'in "Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!" çağrısı ve mücadele sloganı, bütün dünyada proletaryanın mücadelesine ilham verir ve özgürleşme yolunda ona rehberlik eder. Marx ve Engels

tarafından tutuşturulan devrim alevleri dünyayı ateşe vermiş ve dünya tarihinin akışını sonsuza dek değiştirmiştir.

Marx şöyle demiştir: "Geçmiş deneyimler, farklı ülkelerin işçileri arasında var olması gereken ve onları tüm kurtuluş mücadelelerinde birbirlerine sıkı sıkıya destek olmaya teşvik eden kardeşlik bağının göz ardı edilmesinin, tekil çabalarının ortak hayal kırıklığıyla nasıl cezalandırılacağını göstermiştir." Lenin gerçek proleter enternasyonalizminin şunları gerektirdiğini ortaya koymuştur: "Birincisi, bir ülkedeki proleter mücadelenin çıkarlarının bu mücadelenin dünya ölçeğindeki çıkarlarına tabi kılınması; ikincisi, burjuvaziye karşı zafere ulaşan ulusun, uluslararası sermayenin devrilmesi için en büyük ulusal fedakrlıkları yapma yeteneğine ve isteğine sahip olmasıdır." Başkan Mao, enternasyonalizmi en derin anlamıyla ortaya koymuştur: "Bu, komünizmin ruhudur". Dolayısıyla, Uluslararası Komünist Hareketin tarihi, dünya komünistlerinin değişmez bir hedefi olan komünist topluma ulaşma yolunda kendilerini birleştirmek için mücadele ettikleri grkeimli bir mücadele sürecidir.

Bu kahramanca mücadelede  enternasyonal inşa edilmiştir:

Birinci Enternasyonal ya da Uluslararası İşçi Birliği (UİB), 1864'te Marx ve Engels tarafından anarşistlere, Blanquistlere ve diğer görüşlere karşı şiddetli bir mücadeleyle kuruldu ve proletaryanın ideolojisinin tek olduğunu – Marksizm – proletaryanın ve onun devrimci partisinin uluslararası doğasıyla sağlam ve bilimsel bir şekilde kaynaştığını, proleter devrimin ideolojik temelini oluşturduğunu ortaya koydu. Enternasyonale sızıldığı ve onu gasp etmeye çalışan oportünistler tarafından Enternasyonal kuşatıldığı anda Marx, ilkesiz birlik tarafından öldürülmesini görmektense UİB ile ilişkilerini koparmayı daha uygun gördü.

Marksizme dayanan İkinci Enternasyonal, 1889 yılında Engels tarafından kuruldu ve özellikle Avrupa ve Kuzey Amerika'da sosyalist işçi örgütlerinin ve partilerinin çoğalmasına neden

oldu. Engels'in ölümünden sonra, Bernstein ve Kautsky'nin revizyonizmi ile İkinci Enternasyonalin liderliği oportünizme dönüştü ve sonunda iflas etti.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, İkinci Enternasyonal liderleri "Anavatan Savunması" [3] adı altında savaş kredileri için oy kullanarak mevcut durumu devrime ilerletme yerine kendi emperyalist hükümetlerinin saldırganlık savaşlarının bir parçası olarak devrime ihanet ettiler. Anavatan Savunması bahanesi altında krediler için oy kullanarak bunu devrime dönüştürmeyi reddettiler. Kendi ülke burjuvazilerinin çıkarlarını destekleyen bu kesimler sosyal-hain, sosyal-şovenist olarak tarihteki yerlerini aldılar.

Mart 1919'da kurulan Üçüncü Enternasyonalin kuruluşu, Lenin ve Bolşevik Parti'nin büyük önderliği altında geliştirilen UKH solunun uzun bir mücadelesinin sonucuydu. Çarlığa, emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı mücadelede proleter devrimin deneyimini, ayrılmaz bir şekilde, her türden oportünizme ve Bolşevik partilerin revizyonizmine karşı mücadeleye yoğunlaştırır.

İkinci Enternasyonal eski düzene göre şekillendirilmişti. Lenin, Üçüncü Enternasyonali Proleter Dünya Devrimini ve proletarya diktatörlüğünün inşasını gerçekleştirecek bir savaş makinesi olarak tasarladı ve kurdu. Üçüncü Enternasyonalin kuruluşu, Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde büyük bir sıçrama teşkil eder.

Üçüncü Enternasyonal – Komünist Enternasyonal (KE veya Komintern) – 24 yıl boyunca varlığını sürdürmüş, 1943'te feshedilene kadar yedi dünya kongresi düzenlenmiştir. Kurucusu ve başlıca lideri olan Büyük Lenin'i 1924 yılında kaybetmesi, SSCB'de sosyalizmin inşasının büyük zorlukları, dünyanın birçok ülkesinde – özellikle Avrupa'da – faşizmin iktidara yükselmesi ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının başlamasıyla temsil edilen karmaşık bir bağlamda gelişmek zorunda kaldı.

Bolşevik Komünist Partisi içinde 13 yıl süren ve Stalin yoldaşın önderliğindeki komünistler tarafından sürdürülen ciddi bir mücadeleye tanık olunmuştur. Troçkizmin, Buharin'in ve Kamenev-Zinovyev'in sağ oportünist kliğinin maskesini düşürmek ve ezmek için inatla mücadele etmek zorunda kaldığı yoğun ve çetin iki çizgi mücadelesi bu partinin varlığını güçlü bir şekilde etkilemiştir. Diğer çetelerin ve karşı-devrimci çizgilerin, SSCB'de proletarya diktatörlüğünün altını oyma çabalarına, Komintern'in liderliğini gasp etme girişimlerine ve birçok kesimde kendi politikalarını dayatmak için aygıtları kontrol etmelerine karşı ciddi zararlara neden olan alçakça eylemlerle boğuşmak zorunda kalmışlardır.

Bu nedenle Komintern – özellikle 5. ve 7. Kongreler arasındaki dönemde – sağ ve “sol” sapmalara uğramış ve devrimci parti ve süreçlere zarar veren bazı hatalı tavsiye ve direktifler yayınlamıştır. Ancak esas olan, Stalin yoldaşın – iki çizgi mücadelesini geliştirerek – Komünist Enternasyonal içindeki komünistlere önderlik etmesi, revizyonist gaspı engellemesi ve Troçkist ve Zinovyevist etkinin onun önderliğinde kırılmasıydı. Stalin yoldaşın adil ve doğru liderliği altında Komintern kızıl rengini korudu, Marksizm-Leninizm galip geldi ve revizyonizm başını kaldıramadı.

1935 yılının ortalarında kutlanan 7. Kongre, dönemin koşulları ve karşılaştığı zorluklar nedeniyle özel bir önem taşıyordu. Bu önemli kongre, zor ve karmaşık bir durumun ortasında yeni ve geniş kapsamlı sorunlara yanıt vermek zorundaydı. 7. Kongre, faşizmin karşı-devrimci saldırısıyla mücadele ederken proletarya diktatörlüğünü savunmak ve proleter devrimi geliştirmek için Dünya Anti-faşist Cephesi ve Halk Cephesi taktiğini oluşturdu. Bununla birlikte, UKH tarihinde ilk kez uluslararası proletarya ve tüm dünyadaki halk kitleleri aynı bayrak, aynı politika, aynı plan ve aynı önderlik altında, tek bir savaş ordusuyla, Lenin'den miras kalan Dünya Devrimi için gerçek bir savaş makinesi olarak çalışma görevine şekil vererek birleşebildi.

Komintern'in rehberliğinde, yüz milyonlarca kitle faşizme karşı devrim için, SSCB'yi ve proletarya diktatörlüğünü savunmak için büyük bir çelik seli olarak ayağa kalktı. Çin devrimi, dünya çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelede güçlerin korelasyonunu değiştirerek sosyalizm, proletarya ve ezilen halklar lehine öne çıktı. Komintern'in önderliğinde komünistler, sadece Avrupa'da değil Asya'da da düzinelerce ülkede – İspanya İç Savaşı'nda olduğu gibi – gerilla savaşı olarak kahramanca silahlı mücadeleler yürüttüler. Devrimin zafere ulaşmadığı bu ülkelerde, bunun nedeni esas olarak Marksizm-Leninizme dayanan ve revizyonizme karşı uyarılmış, yeterince olgun ve hazırlıklı komünist partilerin olmamasıydı. Buna rağmen, tarihin gösterdiği gibi, mücadelesi faşizmin yenilgisine katkıda bulunmuş ve komünistler, sınıfın moralinin bozulmasına izin vermeyerek tüm dünyaya komünistlerin yüksek yiğitliğini ve kahramanlığını göstermiştir.

Başkan Mao önderliğindeki ÇKP, 7. Kongre kararlarını uygulayarak, Çin'de devrimin gereklerine göre belirlenen Cephe politikasını – bağımsızlık ve öz kararlılık, birlik ve mücadele, Japon faşizmini yenmek ve tüm ülkede iktidarı ele geçirene kadar kurtuluş savaşını sürdürmek, yerel egemen sınıfları ve onların emperyalist efendilerini parçalamak ve Yeni Demokrasi devrimini tamamlamak ve sosyalist devrimi kesintisiz olarak sürdürmek – nasıl yürüteceğini biliyordu. Marksizm-Leninizmin ve 7. Kongre tarafından oluşturulan çizginin ülkenin somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulanması ve Çin devriminin pratiğiyle bütünleştirilmesi, daha kapsamlı ve eksiksiz bir birleşik cephe anlayışının gelişmesine ve Halk Savaşı teori ve pratiğinin tam olarak gelişmesine yol açtı.

Birçok ülkede meydana gelen sorunlar ve sapmalar esas olarak cephe politikasının her bir ilgili parti tarafından somut koşulları hesaplamadan uygulanmasından kaynaklanmıştır. Asıl sorumluluk Enternasyonal çizginin kendi ülkelerine

uygulanmasından sorumlu olan komünist partilere düşmektedir. Başkan Mao tarafından ortaya konulara göre, bu deneyimin adil bir değerlendirmesini yapabilmek için, hâlâ Marksizm içinde olanlarla revizyonizm bataklığına düşenler arasında net bir ayrım çizgisi çizmek ve hâlâ ilk grup içinde yer alan ilke hatalarını pratik çalışma içinde yapılan hatalardan ayırmak gerekir. Kilit nokta, Başkan Mao'nun birleşik cephenin altı yasasını geliştirmesi ve devrimin üç temel aracı ile bunların birbirleriyle olan ilişkilerini ele almasıdır.

İtalya ve Fransa gibi bazı ülkelerde komünist partiler, Nazi faşizmine karşı kahramanca silahlı direniş mücadelesi verdikten sonra, bunların liderliğindeki sağ oportünist pozisyonlar nedeniyle Komintern yönelimlerinden ve Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinden uzaklaştılar, liderlikleri demoliberal rejimin savunusunu merkeze alırken burjuvazileri önünde teslim oldular ve devrime ihanet ederek en çürümüş revizyonizme, modern revizyonizme dönüştüler.

Dünya düzeyinde, Anti-faşist Cephe Stalin yoldaşın önderliğinde zekice uygulandı – merkez, SSCB tarafından temsil edilen proletarya diktatörlüğünün savunulmasıydı. Bu sayede proletarya diktatörlüğü faşizmle yüzleşti ve Dünya Devrimi ilerledi. Anti-faşist savaşın zaferi, sosyalizmin büyük ve kahramanca bir zaferi, uluslararası proletaryanın ve ezilen dünya halklarının emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı bir zaferi, Marksizm-Leninizmin revizyonizme karşı bir zaferiydi. Anti-faşist savaşın zaferiyle birlikte emperyalist kamp zayıflamış ve proleter devrim güçlenmiştir. Kızıl Ordunun şanlı rolü ve direniş savaşları sayesinde devrim Doğu Avrupa ve Orta Avrupa'ya yayılmış ve Almanya'nın bir kısmına ulaşmıştır – böylece sosyalist kampı güçlendirmiştir. 1949'da Çin devriminin zaferiyle birlikte, uluslararası arenada devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi dünya devrimi lehine değişti. Dünya devrimi stratejik gelişim aşamasına ilerledi – güçlü bir sosyalist kamp ve sömürge ve yarı-sömürgelerde güçlü bir ulusal kurtuluş hareketi ortaya çıktı.

Bu nedenle 7. Kongreyi, proletaryayı faşizmle savaşmak ve Proleter Dünya Devrimi ile ilerlemek için adil ve doğru bir siyasi çizgiyle silahlandıran önemli bir Marksist-Leninist kongre olarak değerlendiriyoruz.

Komintern ve Stalin yoldaş bu yolda bazı hatalar yapmış olsa da, ciddi sapma ve ihanet sorunları, bu durumlara düşen partilerin liderliğindeki revizyonizmden kaynaklanmıştır ve Stalin yoldaşın, SBKP'nin ya da Komintern'in üzerine atılamaz.

UKH'nin ve Proleter Devrimin tarihine baktığımızda, Stalin yoldaşın karmaşık ve zor bir durumun ortasında Lenin'in gerçek proleter enternasyonalizmi tanımını nasıl kararlılıkla ve ustalıklı uyguladığını, tikel ve ulusal çıkarları bir bütün olarak uluslararası proletaryanın çıkarlarına tabi kıldığını, Proleter Dünya Devriminin ve komünizm davasının savunulmasını ilk sıraya koyabildiğini görürüz.

1943 yılında Komintern kendini feshetti ve UKH, esas olarak modern revizyonizmin bölücü ve hain eylemleri tarafından yaratılan göreceli bir dağılma dönemine girdi. Modern revizyonizm, Browder, Tito, Togliatti, Thorez ve esas olarak Kruşçev ve onun kliğinin SBKP, Kızıl Ordu ve Sosyalist Devletin liderliğini gasp ettiği – bunları sırasıyla revizyonist parti, halk karşıtı ordu ve sosyal-faşist burjuva devlete dönüştürerek dejenere ettiği – ve proletarya diktatörlüğünü yok ederek Uluslararası Komünist Hareketin birliğinin temel ilkelerini baltaladığı meşhur SBKP 20. Kongresi tarafından temsil edilen bir karşı akımdı.

Kominform 1947'de kuruldu, Stalin yoldaş modern revizyonizmle şiddetle mücadele etti ve Tito revizyonizmini onun aracılığıyla parçalayıp mahkum etti. Revizyonizmin iktidarda olduğu ilk devlete karşı mücadeleyi başlatan Kominform olmuştur. Budapeşte Konferansı'nda Tito revizyonizminin mahkum edilip kovulması, Stalin yoldaşın revizyonist ulusal uzlaşma çizgileriyle ve İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan diğer revizyonist çizgilerle uzlaştığı iddiasının yanlış

olduğunu açıkça göstermiştir. Kominform – Stalin yoldaşın önderliğinde – Başkan Mao'nun yıllar sonra tamamlayacağı modern revizyonizme karşı mücadeleyi başlattı.

Komünistlerin dünya düzeyinde birleşme görevi – İkinci Dünya Savaşı ve Stalin yoldaşın ölümünden sonra – Başkan Mao'nun Dünya Devriminin büyük önderliği olarak yükseltildiği çağdaş revizyonizme karşı şiddetli bir mücadele içinde yerine getirildi.

1957 ve 1960 yıllarında Moskova'da komünist partilerin ve işçi partilerinin iki uluslararası konferansı gerçekleşti. Bu konferansların bildirgeleri, UKH'deki iki çizgi mücadelesinin o andaki gelişimine tekabül eder ve o anda bölünmemeyi ve SBKP içinde Stalin'in gerçek takipçilerine iki çizgi mücadelesi yürütmeleri için zaman tanımayı amaçlayan tavizlerle sonuçlanır. SBKP'nin ağırlığının çok büyük ve iç durumunun çok zor olduğu düşünüldüğünde, bu, ÇKP'nin başında bulunan Başkan Mao liderliğindeki komünistlerin akılla, avantajla ve aşırılığa kaçmadan mücadele etme ilkesini uygulamada doğru bir tutumunu ifade etmektedir.

SBKP'nin 22. Kongresi, modern revizyonizmin pozisyonlarının sistematik hale getirildiği 1961 yılında gerçekleştirildi. Çin Komünist Partisi'ne liderlik eden Başkan Mao, "üç barışçıl" ve "iki bütün" olarak sistemleştirdiği yeni revizyonizmin özünü tanımladı. Kruşçev, farklı sosyal sistemlere sahip devletler arasındaki ilişkileri devletler içindeki sınıflar arasındaki ilişkilerden ayıran Lenin'in barış içinde bir arada yaşama tezini çarpıtarak Uluslararası Komünist Hareket için genel bir çizgi olarak "*barış içinde bir arada yaşama*"yı öne sürdü. Kruşçev'e göre sorun savaştan kaçınmaktı; çünkü ona göre atom silahları sömürülenleri sömürenlerden ayırmıyordu, bu yüzden, insanlığın yok olmasını önlemek için insanların birbirlerine katılması gerekiyordu. "Barışçıl geçiş", devrimin devrimci şiddete ihtiyaç duymadığını, ancak "barışçıl yolla", seçimlerle, parlamentarizmle bir toplumsal sistemin yerine bir başkasının geçebileceğini ileri sürdü. "Barışçıl öykünme"de

ise – emperyalist sistemi yok etmek için – sosyalist sistemin emperyalistlere sosyalist sistemin üstün olduğunu göstermek için öykünmesi gerektiğini ve böylece emperyalistlerin sosyalizme geçeceğini savundu. Revizyonist “tüm halkın devleti” tezi, devletin sınıf karakterini inkâr etmek anlamına geliyordu ve somut olarak proletarya diktatörlüğüne karşıydı. “Tüm halkın partisi”, proletaryanın partisi olarak partinin sınıf karakterini inkâr eden bir başka entrikadır. Böylece Kruşçev, SBKP’nin 22. Kongresinin komünistlerin yeni programı olduğunu savunmuş ve Komünist Parti Manifestosunun yerine burjuva “özgürlük”, “eşitlik” ve “kardeşlik” ilkesini koymuştur. Manifesto komünistlerin programıdır ve onun inkârı Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadeleyi ateşlemiş ve keskinleştirmiştir.

14 Haziran 1963 tarihinde, “Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Önerge”, “Çin Mektubu” olarak da bilinen ve Başkan Mao ile ÇKP’nin modern revizyonizmin maskesini tüm yönleriyle parlak bir şekilde düşürdüğü ve parçaladığı “9 Yorum” yayınlandı.

Uluslararası Komünist Hareket, ancak Başkan Mao ve Çin Komünist Partisi önderliğindeki Büyük Polemiğin yarattığı derin ayrım sayesinde, Başkan Mao’nun Büyük Önderliği ve Proleter Dünya Devrimine katkıları etrafında yeniden birleşme sürecini yükseltebilmiştir.

Başkan Mao bu mücadeleyi, parti ve devletin önemli aygıtlarını gasp etmiş olan ÇKP içindeki sağ oportünist çizgiye karşı mücadeleyle eş zamanlı olarak geliştirmiştir.

Başkan Mao ve ÇKP, bu koşullar altında yeni bir Komünist Enternasyonal kurmanın yeterli olmayacağını çünkü böyle bir oluşum için henüz ideolojik ve siyasi temellerde yeterince ortaklaşmadığını düşünüyordu. O dönemde komünistleri birleştirecek olan çizgi ML-Mao Zedung Düşüncesi idi; ama SBKP’de simgeleşen revizyonizme karşı çıkanlar arasında da henüz bir birliktelik yoktu. Özellikle Enver Hoca

liderliğindeki Arnavutluk İşçi Partisi, Mao Zedung Düşüncesini kabul etmiyor ve yeni gelişmeleri dikkate almadan sadece Marksizm-Leninizm temelinde bir enternasyonal istiyordu, çünkü Hoca esasen Mao Zedung Düşüncesine karşıydı.

Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi ile birlikte Başkan Mao'nun etkisi dünya çapında giderek daha fazla arttı. Bu süreçte, ÇKP, aynı zamanda Çin Halk Cumhuriyeti'nde iktidarın Liu Şao-çi ve Deng Şio-ping revizyonist gaspından kurtarılması ve proletarya diktatörlüğü altında devrimin nasıl sürdürüleceği gibi çok acil sorunlara odaklanmıştı. Revizyonizme karşı ulusal ve uluslararası sınıf mücadelesi içerisinde Başkan Mao bu şekilde proletaryanın büyük ustasına ve Dünya Devriminin Büyük Önderine ve düşüncesi de Marksizmin üçüncü aşamasına dönüştü – her ne kadar tanımlanması ve kabul edilmesi için mücadele ancak daha sonra gerçekleşecek olsa da bu hedef kırk yıl boyunca takip edilmiştir ve UKH için büyük önem taşıyan bir adımdır.

1960'ların sonu ve 1970'lerin başında, BPKD'nin etkisi altında, modern revizyonizme karşı mücadele eden devrimci güçler, Komünist Partiler kurarak ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini savunan Halk Orduları kurarak ortaya çıktı; Hindistan'da HKP(ML) ve MCC; Filipinler'de FKP ve Türkiye'de TKP/ML, diğer ülkelerde revizyonizme karşı mücadelenin yanı sıra Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini, BPKD'yi ve Halk Savaşını savundular.

Başkan Mao Eylül 1976'da öldü ve Çinli revizyonistler Başkan Mao'ya ve onun düşüncesine saldırarak karşı-devrimci bir darbe gerçekleştirdiler. Böylece Marksistlerin birliği ciddi ve karmaşık sorunlar içine girdi. Başkan Mao'nun ölümü ve Çin'de Deng ve suç ortaklarının revizyonist gaspı ile biz komünistler, Dünya Devrimi için ne bir merkez ne de dünya devrimi için bir merkez/üs olmaksızın dünyaya dağıldık; karşı-devrim, Başkan Mao'yu ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin geçerliliğini inkâr etmek için pençelerini gösterdi ve Deng Şiao Ping (Çin revizyonizmi), Hoca

(Arnavutluk revizyonizmi) ve Brejnev (Rus revizyonizmi) üçlü revizyonist saldırısını serbest bıraktı.

Çin'deki 1976 karşı-devrimci darbe Yankee emperyalizminin devrimin ruhunu, ideolojisini, (Marksizm-Leninizm-Maoizmi) koparmaya yönelik saldırıyı merkeze alan genel karşı devrimci saldırıyla birleşerek UKH'de yeni ve derin bir dağılma dönemine girilmesine neden oldu.

1980 sonbaharında, 13 komünist parti ve örgüt, komünistleri Marksizm-Leninizm etrafında birleşmeye ve Başkan Mao'ya sahip çıkmaya çağıran, ancak bu içeriği yeni bir aşama olarak görmeyen, dolayısıyla evrensel geçerliliğe sahip olmayan "Marksist-Leninistlere, tüm ülkelerin işçilerine ve ezilenlerine" başlıklı bir bildiri imzaladı; bu çalışma esas olarak ABD Devrimci Komünist Partisi tarafından yürütüldü.

2. Konferansı 1984 yılında yapıldı ve Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) kurulmasına karar verildi. Kuruluş bildirgesinde, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin rehberliğinde hareket edildiği teyit edilmiştir.

DEH yeniden birleşme yolunda ileri bir adım anlamına geliyordu, bu nedenle bu deneyimin doğru ve adil bir değerlendirmesini yapmak gerekiyor. Bunun için de DEH içindeki iki çizgi mücadelesi sürecini ve her bir partinin oynadığı rolü analiz etmek gerekir. Her devrimci organ gibi, iki çizgi mücadelesinin gelişimi içerisinde sol, merkez ve sağ kendi özünde tanımlanmıştır.

1980'in on yılında Peru Komünist Partisi (PKP), Başkan Gonzalo'nun Büyük Önderliği altında, Uluslararası Komünist Harekette Marksizmin üçüncü, yeni ve daha yüksek aşaması olarak Maoizmi savundu ve uyguladı. Başkan Gonzalo'nun Uluslararası Komünist Harekete başlıca katkısı, Maoizmi eksiksiz ve bilimsel bir şekilde tanımlamış olması ve Peru'da 17 Mayıs 1980'de başlayan Halk Savaşı ile Maoizmi savunması ve uygulamasıydı. Bu dünya devrimi açısından tarihsel önemde bir

gelişimdi. Çünkü, Maoizmin ve Halk Savaşının geçerliliği bir kez daha ispatlanmıştır. Başkan Gonzalo, 11 Eylül 2021 tarihinde 29 yıl boyunca mutlak tecrit rejimine karşı direndikten sonra öldürüldü. Onun adı uluslararası proletaryanın büyük devlerinin galerisine kalıcı olarak kazındı.

PKP'nin DEH içindeki mücadelesi sayesinde, 1993 yılında Maoizm, Marksizmin yeni bir aşaması olarak kabul edildi.

DEH, 1984'teki kuruluşundan 2006'da Prachanda'nın Nepal'deki Halk Savaşına ihaneti ve DKP-ABD'nin bu organı Avakian'ın revizyonist "yeni sentezine" tabi kılma iddiasıyla tasfiye edilene kadar 20 yıldan biraz fazla sürdü. Resmi feshi 2012 yılında yapıldı. Varlığı, Uluslararası Komünist Hareket içindeki iki çizgi mücadelesini yansıtıyordu. DEH Proleter Dünya Devrimine ve komünistlerin yeniden birleşmesi için mücadele etme görevine hizmet ederken, komünistler – çetin bir mücadele içinde – Maoizmi dünya devriminin tek komutası ve rehberi olarak dayatma mücadelesini özünde başardı.

Ancak, 1992'de Başkan Gonzalo'nun tutuklanmasıyla ve Peru'daki Halk Savaşının aldığı darbelerden kısa bir süre sonra – ki bunlar UKH içinde komünistlerin eylemini engellemiştir – DKP-ABD, sağ oportünist, revizyonist ve teslimiyetçi (SOÇ) çizgiyle birleşerek, sola saldırmak ve ucuz hegemonyacılığında ilerlemek için karmaşık durumdan yararlandı – Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı revizyonist, sözde "yeni sentezi" önce gizli bir biçimde yaydı, daha sonra bunu açıkça yaptı.

DEH daha büyük bir uyumsuzluk içine giriyordu. Bu durum, başında Avakyan'ın bulunduğu DKP-ABD'nin DEH Deklarasyonunu inkâr etmeye başlamasıyla daha da kötüleşti: DEH'den Yüzyıllık Halk Savaşları İçin (2000) Bildirgesini onaylayıp pozisyon aldıktan sonra inkâr etmeye başlaması ve Maoizme karşı saldırılarını arttırarak revizyonizm yoluna girmesiyle daha da kötüleşti. İlerleyen yıllarda, hegemonya mücadelesi Avakyan ve Prachanda arasındaki – her ikisi de revizyonist akımlar ve

şefler – sadece DEH’de değil, tüm UKH düzeyinde keskinleşti. Ayrıca DEH’in ideolojik, siyasi ve örgütsel uyumsuzluğu da keskinleşti. DEH olumlu bir rol oynamayı bıraktı ve dejenere oldu, iflas ve tasfiye sürecine girdi.

Bugün, Hindistan, Peru, Türkiye ve Filipinler’de devam eden Halk Savaşları ve diğer birçok ülkedeki hazırlıkları ile Proleter Dünya Devriminin Yeni Büyük Dalgası dünyada üretildiğinde, ulusal direniş ve halk direnişinin kahramanca mücadeleleri tüm dünyada ortaya çıktığında, emperyalizmin genel krizinin ve boğulmasının son derece yoğunlaştığı bir dönemde, gerekli, adil ve doğru Genel Siyasi Çizgiyi kurmak ve geliştirmek ve bu Yeni Büyük Dalgayı birçok ülkede Halk Savaşı ile devrimin kıvılcımıyla ve halihazırda yürütüldüğü her yerde daha ileri ilerlemelerle ve proletaryanın hegemonyası altındaki anti-emperyalist devrimci hareketle güçlendirmek için UKH içinde iki çizgi mücadelesini daha yüksek bir düzeye çıkarmak gerekli ve acildir.

Bu nedenle ideolojik ve siyasi mücadeleyi, proleter devrimin ve bir bütün olarak proletarya diktatörlüğünün tarihsel deneyiminin adil ve doğru bir değerlendirmesi temelinde derinleştirmek gerekmektedir. Özellikle Marksizmin üçüncü aşamasının (Maoizm) uygulama deneyimini sentezleyen bir değerlendirme.

Marksizm-Leninizm-Maoizmi dünya devriminin komutası ve rehberi olarak dayatma mücadelesi zor, uzun ve karmaşıktır. Marksizm hiçbir zaman zorlu bir mücadele olmaksızın ilerlememiştir, ancak sonuçta Maoizm, emperyalizmi ve gericiliği Halk Savaşı yoluyla yeryüzünden süpürmek, demokratik devrimleri, sosyalist devrimleri ve proleter kültürel devrimleri – her duruma göre – gerçekleştirmek ve komünizme doğru geçiş yapmak için zaten başlamış olan ve itilmesi gereken Proleter Dünya Devriminin Yeni Büyük Dalgasına rehberlik etmektedir.

Farklı ifadeleriyle yeni revizyonizme karşı mücadeleyi derinleştirmeye devam etmek özellikle gereklidir, çünkü –

UKH'de maskeleri düşürülmüş ve ezilmiş olmalarına rağmen – sağ ve “sol” oportünist pozisyonlar, merkezci pozisyonlar, tasfiyeci pozisyonlar vb. aracılığıyla hâlâ etkiye sahiptirler ve UKH'nin bir bütün olarak birliğine zarar verirler. UKH için ana tehlikedirler.

Bu, Birinci Enternasyonal Konferansın kutlanması ve Yeni Enternasyonal Örgütünün kurulması tarihi ve aşkın bir öneme sahiptir, uluslararası proletaryanın bir başarısıdır ve emperyalizmin ve dünya gericiliğinin genel karşı-devrimci saldırısının yanı sıra revizyonizme ve her türden oportünizme karşı vurulan bir darbedir. Bizi yeniden birleştirmek ve UKH'deki dağınıklığın üstesinden gelmek için büyük bir adım atıldı ve Komünist Enternasyonalin Maoizmin komutası ve rehberliği altında yeniden kurulması için örgütlü mücadelenin yeni bir aşaması açıldı. Devam etmekte olanlara katılacak yeni Halk Savaşlarının gelişmesiyle imzalanan yeni bir aşamadan bahsetmekteyiz.

5. PROLETARYANIN YENİ ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ

- * Çelişki – ebedi maddenin aralıksız dönüşümünün yegane temel yasası;
- * Tarihi kitleler yapar ve isyan meşrudur;
- * Sınıf mücadelesi, proletarya diktatörlüğü ve proleter enternasyonalizmi;
- * Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel gerçeğini somut koşullara uygulamak ve her ülke üzerinde devrim pratiğiyle bütünleştirmek;
- * Bağımsızlık, öz-kararlılık ve kendine dayanma ilkelerini kararlılıkla uygulayan Marksist-Leninist-Maoist Komünist Parti'nin gerekliliği;
- * Emperyalizm, revizyonizm ve gericilikle ayrılmaz ve amansız bir şekilde mücadele;

- * Parti gelişimi için itici bir güç olarak iki çizgi mücadelesi;
- * Revizyonizmi değil, Marksizmi uygulamak; bölünmek için değil, birlik için çalışmak; dürüst ve onurlu bir şekilde hareket etmek ve entrikalar çevirmemek;
- * Sürekli ideolojik dönüşüm ve her zaman siyaseti komutaya yerleştirmek;
- * Halka ve Proleter Dünya Devrimine hizmet etmek;
- * Mutlak özverili ve adil ve doğru çalışma tarzı;
- * Akıntıya karşı gitmek.

Özellikle Başkan Mao tarafından ortaya konan inkar edilemez Marksist gerçeği bir kez daha teyit ediyoruz: *"Marksist devlet teorisine göre ordu, devlet iktidarının başlıca bileşenidir. Her kim devlet iktidarını ele geçirmek ve elinde tutmak istiyorsa güçlü bir orduya sahip olmalıdır. Bazı insanlar bizimle 'savaşın her şeye kadirliği'nin savunucuları olarak alay ediyor. Evet, biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz; bu iyi bir şeydir, kötü değil, Marksist bir şeydir. Rus Komünist Partisi'nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz de demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağındaki sınıf mücadelesi deneyimleri bize işçi sınıfının ve halkların ancak silahın gücüyle ayakta durabileceğini öğretti. Emekçi kitleler silahlı burjuvaziyi ve toprak ağalarını yenebilir; bu anlamda tüm dünyanın ancak silahlarla dönüştürülebileceğini söyleyebiliriz."*

6. RESMİ KARAR

Biz komünistler olarak, dünyadaki tek bir sınıfın – uluslararası proletaryanın – oğulları ve kızlarıyız; bu sınıfın kaderi ya herkesin ya da kimsenin giremeyeceği komünizmdir. Bu nedenle, UKH için temel bir ilke olan proletarya enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlıyız, Marx ve

Engels'ten Komünist Parti Manifestosunda kurulan güçlü ve ölümsüz ilkemizi ilan ediyoruz: "Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!"

Birleşik Maoist Uluslararası Konferasına (BMUK) katılan Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler -Büyük Lenin tarafından kurulan Üçüncü Enternasyonalin yolunu ve Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) en iyi geleneklerini izleyerek – uluslararası Proletaryaya ve dünya halklarına, üç büyük ve şanlı kırmızı bayrak altında kurulan yeni uluslararası Maoist örgütü doğurmanın tarihsel ve aşkın kararının alındığını ciddiyetle ilan eder: Maoizm, revizyonizme karşı mücadele ve proleter dünya devrimi.

Derin komünist inançla, burada yeniden bir araya gelen biz parti ve örgütler, Birleşik Maoist Uluslararası Konferansının anlaşmalarını yerine getirme, uluslararası proleteryanın yüce ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizmi savunma ve uygulama konusunda inanç ve kararlılığımızı ilan ediyoruz.

Bu, Maoizmi Dünya Devriminin tek komutası ve rehberi, proleteryanın, ezilen ulusların ve dünya halklarının sonsuza dek parlayacak komünizme doğru amansız yürüyüşünde zaferin garantisi olan kırmızı bayrak olarak benimsetmek için verilen zorlu ve yılmaz mücadelede kesin bir taahhüttür.

Marksist-Leninist-Maoist komünist parti ve örgütlerin 1. Birleşik Maoist Uluslararası Konferansı tarihsel bir öneme ve derin bir stratejik içeriğe sahiptir. Bu, Proleter Dünya Devriminin Yeni Büyük Dalgasına karşılık gelen görkemli bir görevdir.

Ateşli bir coşkuyla, sınıfsal iyimserlikle dolup taşarak ve büyük bir coşkuyla kırmızı sloganımızı yükseltiyoruz:

1. Birleşik Maoist Enternasyonal Konferansı bir temeldir ve komünistlerin UKH'te yeniden birleşmesine doğru amansızca yürüyen, Marksizm-Leninizm-Maoizmin ve yenilmez Halk Savaşının solmayan bayrağını yükselten bir savaş makinesidir!

İMZALAR:

Avusturya (Maoist) Komünist Partisi Kuruluş Komiteleri

Brezilya Komünist Partisi

Şili Komünist Partisi Kızıl Fraksiyonu

Kolombiya Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon)

Proleter Güç- M-L-M Parti Örgütü Kolombiya

Ekvador Komünist Partisi – Kızıl Güneş

Finlandiya Maoist Komite [Finlandiya]

Maoist Komünist Parti (Fransa)

Kızıl Bayrak Komitesi [Federal Almanya Cumhuriyeti]

Meksika Komünist Partisi'nin Yeniden Kuruluş Komitesi

Tijen Folket – Komünist Birlik, Norveç

Peru Komünist Partisi

Maoist Komünist Parti (İspanya)

İsveç Komünist Birliği

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

Dipnotlar:

[\[1\]](#)“Savaşmak, yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak, yeniden yenilgiye uğramak, yeniden savaşmak... Ta ki zafere ulaşıncaya kadar. Bu da halkın mantığıdır ve halk, asla bu mantığa aykırı hareket etmez. Bu da başka bir Marksist yasadır. Rusya halkının devrimi de Çin halkının devrimi de bu yasayı izlemiştir.” (Mao Zedung “Boş Hayalleri Bir Yana Bırakalım, Mücadeleye Hazırlanalım” 14 Ağustos 1949 Seçme Eserler, Cilt 4, sf. 407)

[2] Bunun Marx ve Engels tarafından yazılan tüm önsözleri ve notları, özellikle de 1872 tarihli önsözü içerdiğinin altını çiziyoruz.

[3] Emperyalist “anavatanın” savunulması.